

—Αναρχική Εφημερίδα—

ENANTIA

ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

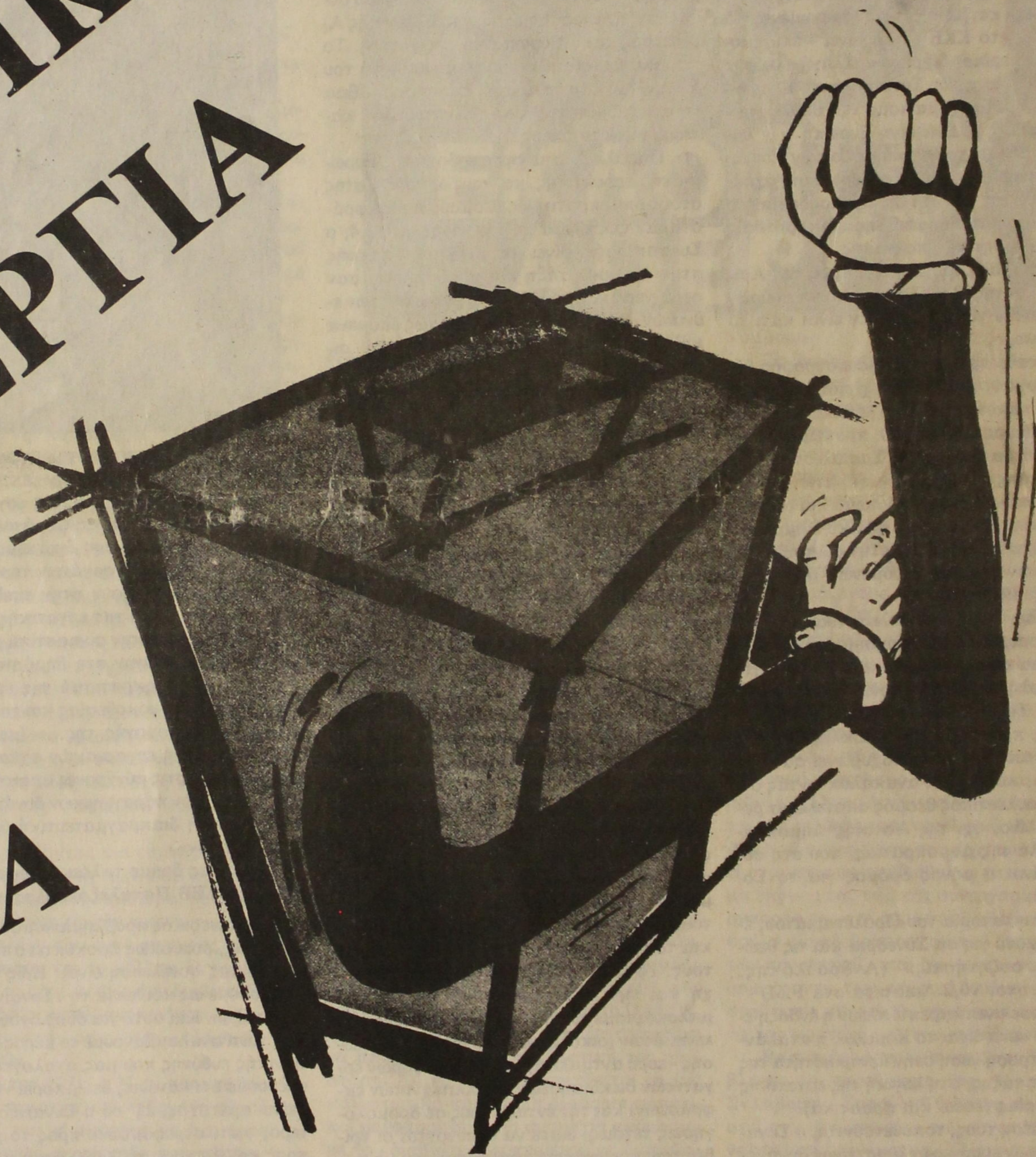
Αριθμος φυλλου 4

Ιουνής 1989

Τιμή Δρχ. 50

ΕΚΛΟΓΙΚΗ
ΑΠΕΡΤΙΑ

ENANTIA

στην απάτη των εκλογών
στην καπιταλιστική
επίθεση του '92

ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΗΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΔΡΑΝΕΙΑΣ

Ο Συνασπισμός του ΚΚΕ (γιατί περί αυτού πρόκειται) αποτελεί ένα ακόμα δείγμα της εσωτερικής του λογικής, η οποία δεκάδες χρόνια εναντιώνεται στα συμφέροντα των λαϊκών τάξεων.

Μια λογική που πάντα θεμελιώνει την ενδυνάμωση του ρόλου της κομματικής γραφειοκρατίας (ενδυνάμωση της θέσης των επαγγελματιών της πολιτικής), στη θέση της αυτενέργειας των καταπιεσμένων. Την ενίσχυση του μικροαστισμού ή του «μη αναγκαίου κακού», όσον αφορά την ύπαρξη των αφεντικών, προσαρμόζοντας εξ' ολοκλήρου την πολιτική του πρακτική με τα δρώμενα στην Μέσα του σοσιαλισμού, Ε.Σ.Σ.Δ (μαζί με τους απαραίτητους ύμνους ανά περίπτωση, στον ηγέτη της «Σοβιετικής Δημοκρατίας»).

Έτσι όταν... παράλληλα με τις οικονομικές συμφωνίες Ε.Ο.Κ.-ΚΟΜΕΚΟΝ «οι μεταρρυθμίσεις» του Γκορμπασόφ θέτουν υπό ριζική αμφισβήτηση και συχνά ανατρέπουν «αλήθειες» και βεβαιότητες εδραιωμένες για δεκαετίες, το ΚΚΕ επικυρώνει - επισημοποιεί την περίπου δίχρονη «αλλαγή πλευράς του», δια μέσου του Συνασπισμού. Επαγγέλλεται τον μετασχηματισμό της Ε.Ο.Κ. των μονοπωλίων σε Ενωμένη Ευρώπη των λαών, προβάλλει το θετικό ρόλο των κοινωνικών κινημάτων, την αποδέσμευση (όχι αποχώρηση απ' το ΝΑΤΟ), την ασυδοσία του κεφάλαιου σαν απόρροια της συντηρητικής ή νεοσυντηρητικής πολιτικής.

Η προβολή του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου σαν το καινούριο, τουλάχιστον για το ΚΚΕ δεν είναι κάτι το πρωτόγνωρο.

Σε κάθε προσπάθεια μεταστροφής θέσεων, αρχών, ιδεολογίας, χρησιμοποιείται πάντοτε κάποιο παλλαϊκό μέτωπο. Στις αρχές της δεκαετίας του '30, προκειμένου να μεταβληθεί ο στόχος της Σοσιαλιστικής Επανάστασης σε Λαϊκή Δημοκρατία, χρησιμοποιήθηκαν τα Λαϊκά Μέτωπα και οι επαίσχυντες συνεργασίες με αστικά κόμματα, που μετέπειτα οδήγησαν στην συντριβή του αγώνα των εκμεταλλεζόμενων (εμφύλιος πόλεμος, 1945-49).

Στη συνέχεια, μεταπολιτευτικά, στη βάση της νομιμοποίησης, χρησιμοποιήθηκε το πρόσχημα των δημοκρατικών σταδίων για την επιβολή της «δικτατορίας του προλεταριάτου». Τώρα με το πρόσχημα του Συνασπισμού, προχωρεί στην ολοκλήρωση της πορείας του, που το κατοχυρώνει σαν ένα καθεστωτικό κόμμα, ανακαλύπτοντας ότι ο κοινοβουλευτικός θεσμός αποτελεί ακρογωνιαίο λίθο, όχι της Αστικής Δημοκρατίας, αλλά της Δημοκρατίας, που στη συνέχεια είναι ο μόνος δρόμος για το Σοσιαλισμό.

«Η Δικτατορία του Προλεταριάτου, έχει αξία μόνο για τα Συνέδρια και τις θεωρητικές συζητήσεις» (Ανδρουλάκης, 8.4.1989, στον 90,2 Αριστερά στα F.M)

Πέρασε ανεπιστρεπτή πλέον η ένδοξη εποχή του «ένα είναι το Κόμμα», η αταλάντευτη (!) προσήλωση στην κεντρικότητα της εργατικής τάξης, στη λογική της εργατικής πρωτοπορίας (έστω και φραστικά).

Στη θέση τους, τοποθετούνται, ο Συνασπισμός των ευρύτερων αριστερών δυνάμεων και μέσα απ' αυτόν ο εργαζόμενος άνθρωπος (γενικά) και οι σύγχρονες ανάγκες του, η διεύρυνση των δημοκρατικών θεσμών και κοινωνικών δικαιωμάτων.

Τόσο όμως οι ταχύτερες διεργασίες, που ήταν και είναι, σε επίπεδο κορυφής, έχοντας υποκαταστήσει εξ' ολοκλήρου κάποιες «φυσικές» συγκλίσεις - διεργασίες της βάσης, όσο και η πάλη μεταξύ των ανανεωτικών και συντηρητικών απόψεων (παλαιοκομματικών), εκφράζονται με τριβές στο εσωτερικό του κόμματος, ιδιαίτερα στο χώρο της νεολαίας. Κάποια εκλογικά ωφέλη βέβαια, θα λειτουργήσουν κατευναστικά, τουλάχιστον κοντοπρόθεσμα.

Απ' την άλλη «πάντα» ο Κύρκος, ο οποίος μας λέει: «η καινούρια κουλτούρα της Αριστεράς, πρέπει να τονίσει: σύμφωνοι, ο εργοδότης είναι αντίπαλος, αλλά η παραγωγική διαδικασία πρέπει να δουλέψει. Δεν μπορείς να μείνεις σ' ένα στείο διεκδικητισμό, γιατί στο τέλος δε θα έχει μείνει τίποτα να διεκδικήσεις, αν όλη η οικονομία πάει στο διάβολο» (Συνέντευξη Κύρκου, σε μηνιαίο περιοδικό που εν όψει της αναδιάρθρωσης, ανανεώνει την πολιτιστική και αισθητική αντίληψη του Έλληνα: το Playboy!!!). Του δίνεται η ευκαιρία λοιπόν, δια μέσου της εκλογικής βάσης του ΚΚΕ, να γίνει αυτό που δεν ήταν ποτέ!! Ένας καθοριστικός παράγοντας στις καθεστωτικές εξελίξεις.

Η σύγκλιση των ανανεωτικών του δογματικού χώρου και των ανανεωτικών της ανανέωσης, υμνείται από τους υπηρέτες του Αστικού Τύπου σαν εκσυγχρονιστικό εγχείρημα, εφ' όσον είναι καθοριστικό σημείο συνολικής αναπροσαρμογής της Ελληνικής Αριστεράς στην Ευρωπαϊκή προοπτική. Το παραπάνω αποτελεί κεντρική επιλογή του Ελληνικού καπιταλισμού, στην προσπάθεια να αναβαθμίσει τη θέση του στο διεθνή καταμερισμό εργασίας.

Παράλληλα, με την αποδοχή της Ευρωπαϊκής προοπτικής, και τους όρκους πίστης στους δημοκρατικούς θεσμούς που εκφράστηκαν ξεκάθαρα με την κίνηση των 4, ο Συνασπισμός δίνει τα εχέγγυα υπακοής στην άρχουσα τάξη και προβάλλεται σαν φερέγγυος και επίδοξος διαχειριστής των εθνικών συμφερόντων, στα αμέσως επόμενα κρίσιμα χρόνια, για την ελληνική οικονομία.

Οι θέσεις του Συνασπισμού, παρ' όλη την τετριμμένη σοσιαλίζουσα σάλτσα, διαπνέονται από μια πρόθεση ανασυγκρότησης, αύξησης της παραγωγικότητας και ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας, δεν διαφέρουν στην ουσία απ' αυτές της Ν.Δ. ή του ΠΑΣΟΚ.

Η ειδοποιός διαφορά από τους υπόλοιπους πολιτικούς σχηματισμούς, έγκειται στην παραδοσιακή αυταρσκειά πάσης φύσεως σταλινικών, να θαυμάζουν την οντότητά τους, σαν την αυθεντικότερη έκφραση της εμπορικής συνείδησης του προλεταριάτου, σαν τους καλύτερους διαπραγματευτές των όρων συμμετοχής - προσαρμογής των εκμεταλλεζόμενων στην παραγωγική και αναπαραγωγική λειτουργία του Κεφάλαιου.

Πρακτική, που στο παρελθόν είχε σαν αποτέλεσμα, την ηθική της εργασίας, στην οργανωμένη εκμετάλλευσή της και στους σύγχρονους καιρούς, τη λειτουργική αφομοίωση των εκμεταλλεζόμενων στους ίδιους τους όρους, που παράγουν την αλλοτρίωση και τον εκχυδαισμό της καθημερινότητάς τους. Το τελευταίο δομείται με την αποδοχή και την οικειοποίηση του λόγου των μπλοκαρισμένων ή εν εξελίξει κοινωνικών κινημάτων (οικολογικό - αρνητών στρατευσης - ευρύ αντιμιλιταριστικό - διαφόρων εργατικών διεκδικήσεων - καλλιτεχνικών εκφράσεων) και την ένταξή τους σε δρομολογήσεις τέτοιες, ώστε να μειώνονται οι τριβές των κοινωνικών αντιθέσεων και να παρέχεται η διακριτική ευχέρεια στους μηχανισμούς του κράτους και του κεφάλαιου, να αναπροσαρμόζονται και να αφομοιώνουν τα ίδια τα αιτήματα των υποκειμένων που, συνειδητά ή ασυνειδητά, αντιπαλεύουν τις κυρίαρχες δομές.

«Ο διεκδικητικός αγώνας τους φέρνει στην επιφάνεια νέα σημαντικά προβλήματα, βοηθά στην συνειδητοποίησή τους και συμβάλλει αγωνιστικά στην ικανοποίηση των αντίστοιχων αιτημάτων. Έτσι το γυναικείο κίνημα, το οικολογικό κίνημα, το κίνημα ειρήνης, κινήματα προστασίας «περιθωριακών» κοινωνικών ομάδων πρέπει να βρουν τους κατάλληλους θεσμικούς δίαυ-

λους για να εκπληρώσουν την αποστολή τους και να εμπλουτίσουν την κοινωνική και πολιτική ζωή μας».

«Οι εργαζόμενοι στη βιομηχανία, στις υπηρεσίες, στην αγροτική παραγωγή, πρέπει να αφεθούν, με τις αναγκαίες θεσμικές εγγυήσεις, να διαχειριστούν ελεύθερα τις υποθέσεις τους, να διατρανώσουν τα αιτήματά τους και να αγωνιστούν για την ικανοποίησή τους». Και εφ' όσον δώσουν τις αναγκαίες θεσμικές εγγυήσεις τι μένει;

Η διαπραγμάτευση των όρων (πρακτικά μέσα απ' την Γ.Σ.Ε.Ε.), που νομιμο-

ποιούν και αναπαράγουν την ταξική διαίρεση (διαχωρισμός διευθυντών - εκτελεστών, πνευματικής - χειρωνακτικής εργασίας).

Έτσι έχουμε το Συνασπισμό «να επιδιώκει την εξασφάλιση του δικαιώματος των αντιπροσωπευτικών οργάνων των εργαζομένων να συμμετέχουν στην επεξεργασία και τον καθορισμό της εργατικής νομοθεσίας... (όπως) και την ουσιαστική συμμετοχή των εργαζομένων στη δημόσια διοίκηση... τον εκδημοκρατισμό της εργατικής και εργασιακής νομοθεσίας και τον αυστηρό έλεγχο εφαρμογής της...» (με σκοπό) «Την εφαρμογή εργασιακών σχέσεων που αντιστοιχούν στις σύγχρονες απαιτήσεις της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και ενισχύουν τη διαπραγματευτική θέση των εργαζομένων».

Αλλά ας δούμε τι λέει ο πρώην πρόεδρος του ΣΕΒ Παπαλεξόπουλος:

«Ο κεντρικός προβληματισμός της βιομηχανίας, έτσι όπως προκύπτει από τη σημερινή μας συνέλευση είναι: Πώς θα προσεγγίσουμε ως κοινωνία τη «Συναίνεση για ανάπτυξη». Και αυτό για δύο λόγους: Πρώτον, γιατί αναλαμβάνουμε το μέρος της κοινωνικής ευθύνης που μας αναλογεί και πιστεύουμε ότι κανένας δεν μπορεί να παραμείνει αμέτοχος, εξ' ου η Συναίνεση. Δεύτερο, γιατί στρεφόμαστε προς το μέλλον, προς το '92 προς το 2.000 όταν ο παγκόσμιος ανταγωνισμός και η νέα διεθνής ανοικτή οικονομία δεν θα αφήσουν περιθώρια για βραδυπορούντες. Εξ' ου η Ανάπτυξη. Τώρα λοιπόν, είναι η ώρα να επαναπροσδιορίσουμε τις επιλογές μας, να θέσουμε με σαφήνεια τους στόχους και να δεχθούμε τις αναγκαίες τωρινές θυσίες, τις οποίες συνάγονται οι μακροχρόνιες επιλογές μας».

Ενσυγχρονισμός και προθέσεις του Συνασπισμού.

Ο Συνασπισμός προβάλλεται σαν υπέρμαχος της ανάπτυξης ισχυριζόμενος ότι η έξοδος από την κρίση μπορεί να χρησιμοποιηθεί προς όφελος των εργαζομένων.

Το τελευταίο δομείται μέσα από μια γενική και αφηρημένη αντιαυταρχική προσέγγιση της πραγματικότητας που συγκαλύπτει στην ουσία την βαρβαρότητα έστω και ελαστική. (Αντιτάσσεται στην κατάχρηση του διευθυντικού δικαιώματος καθώς και σε αυταρχικά πρότυπα διεύθυνσης... σε αντίθεση με τις ανάγκες και δυνατότητες αύξησης της παραγωγικότητας και της πρωτοβουλίας) των υπαρκτών καπιταλιστικών σχέσεων. Σχέσεων που οδηγούν στην αυξανόμενη ανεργία, την ένταση της εργασιακής πειθαρχίας, την εντατικοποίηση της εκπαί-

δευσης, την γενικότερη χυδαιότητα κάθε ανθρώπινης δραστηριότητας.

Με βάση αυτό υιοθετεί άκριτα και μακριά από κάθε ταξική προσέγγιση το μύθο της τεχνολογικής ανανέωσης (βασική συνιστώσα της καπιταλιστικής κοινωνίας).

«Το σχέδιο αυτό θα δίνει έμφαση τόσο στην βασικό όσο και στην εφαρμοσμένη έρευνα. Θα περιλαμβάνει την προώθηση της έρευνας και της παραγωγής σε επιλεγμένους φυσικά κλάδους και προϊόντα της μικροηλεκτρονικής, της ρομποτικής, των συστημάτων ευέλικτου αυτοματισμού... και άλλους σχετικούς τομείς που σε σημαντικό βαθμό σηματοδοτούν τις μελλοντικές τάσεις ανάπτυξης των σύγχρονων υλικών παραγωγικών δυνάμεων».

Σύμφωνα όμως με την πραγματικότητα (και τις χαλαρές επιφυλάξεις του Συνασπισμού) η τεχνολογική εξέλιξη εκτός του ότι λειτουργεί υπερεκμεταλλευτικά σε βάρος των εργαζομένων εξωθεί τα κοινωνικά στρώματα στην ανεργία. Ταυτόχρονα επιβάλλεται εξουσιαστικά όχι μόνο στους εργάτες αλλά και στην υπόλοιπη κοινωνία.

Στο βαθμό μάλιστα που οι σύγχρονες τεχνολογικές εξελίξεις δεν συνθέτονται μέσα από τυχαίους πειραματισμούς κάποιων μεμονομένων ερευνητών αλλά σε τεράστια ερευνητικά κέντρα πολυεθνικών και υπερεθνικών εταιριών κάθε χαλαρή μη ωριακή προσέγγιση στο θεμελιώδες πλέον αυτό ζήτημα εντάσσεται στην αναγκαιότητα του Κράτους και του Κεφάλαιου να πετύχουν την «εργασιακή ειρήνη» και κοινωνική συναίνεση. Διαχωρίζοντας και υποτάσσοντας τους εκμεταλλεζόμενους στο υπάρχον καθεστώς της μισθωτής εργασίας, της υποαπασχόλησης, των θυσιών για την ανάπτυξη.

□ Ο Συνασπισμός, η συμμαχία του ΚΚΕ με τους πρώην «αναθεωρητές» και τις διάφορες προσωπικότητες του «ΠΑΣΟΚγυνούς» χώρου, κρίθηκε αναγκαίος προκειμένου να προχωρήσει στην οριστική μεταβο-

συνέχεια στη σελ. 8

Βρισκόμαστε στην τελική ευθεία για τις εκλογές και εκείνο που παραμένει στην πραγματικότητα αδιασφαλιστό είναι τι θα προκύψει από αυτές. Κάτι τέτοιο δεν υφίσταται σε σχέση με τα κόμματα, που γνωρίζουν πολύ καλά τι επιδιώκουν. Η ασάφεια κατευθύνεται σε αυτό που όλοι ονομάζουν «εκλογικό σάμα». Μια ασάφεια που σκόπιμα διατηρείται με στόχο την παραπλάνηση των εκμεταλλευόμενων. Γιατί γνωρίζουν πως μόνο με αυτό τον τρόπο θα μπορέσουν να πραγματοποιηθούν τα σχέδιά τους. Σχέδια που συνδέονται με τις άμεσες και μακροπρόθεσμες επιδιώξεις του κεφάλαιου και που ο καλύτερος τρόπος για την εφαρμογή τους είναι να συρθούν οι εργάτες, οι εργαζόμενοι και οι νεολαίοι στην εκλογική αναμέτρηση, που μεθοδευμένα παρουσιάζεται, για άλλη μια φορά, σαν δική τους υπόθεση.

Το κείμενο αυτό επιθυμεί να συμβάλλει στην αποσαφήνιση όσων συγκαλύπτονται πίσω από αυτό το εκλογικό παιχνίδι.

Το σκηνικό.

Η έντονη προεκλογική διαμάχη βασίστηκε (και εξακολουθεί να συντηρείται) στο σκάνδαλο Κοσκωτά και στο εκλογικό σύστημα. Έτσι πίσω από την παρατεινόμενη σκανδαλολογία (πάνω στην οποία αναπτύχθηκε μια ολόκληρη φιλολογία περί κάθαρσης) και τη διαμάχη για ένα «δικαιότερο» εκλογικό σύστημα επιχειρήθηκε να συγκαλυφθούν τα πραγματικά προβλήματα που σχετίζονται με τον προσανατολισμό του κεφαλαίου. Γιατί η κρίση στην οποία αναφέρονται όλα τα κόμματα (μικρά, μεγάλα, μικρομεσαία και κομματίδια) είναι κρίση που το ξεπέρασμά της στοχεύει στην ανάπτυξη του κεφαλαίου, τις επιλογές που έχει να κάνει προσανατολιζόμενο στην ενιαία αγορά του 1992, με στόχο την αναπροσαρμογή της θέσης του μέσα στον παγκόσμιο καταμερισμό του καπιταλισμού.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπήρξε το «φαινόμενο Κοσκωτά». Κάθε άλλο. Το «φαινόμενο» όμως αυτό, ανταποκρινόταν σε σημαντικό βαθμό με τις επιδιώξεις του κεφαλαίου που προαναφέρθηκαν. Γι αυτό και ΟΛΟΙ οι πολιτικοί σχηματισμοί έχουν συνδεθεί με το «σκάνδαλο», άλλος με την άμεση συμμετοχή του (ΠΑΣΟΚ και ΝΔ) και άλλος με την σιωπηλή αποδοχή των όσων συνέβαιναν και με την προσπάθεια αποκομιδής οικονομικών και πολιτικών κερδών (Αριστερά). Η «αποκάλυψη» του σκανδαλίου αποτέλεσε το σημείο εκκίνησης (για τα κόμματα που δεν συμμετείχαν στην διαχείριση της εξουσίας) για την συγκεκριμενοποίηση της φθοράς του ΠΑΣΟΚ και την συγκάλυψη της αδυναμίας τους να εκφράσουν με πραγματικά λόγια αυτό που επιδιώκουν και που αφορά άμεσα τους εκμεταλλευόμενους αυτής της κοινωνίας.

Όσο για τον εκλογικό νόμο, αυτός αποτέλεσε το δεύτερο σημείο τριβής. Με δεδομένη τη γνώση της φθοράς που έχουν υποστεί, τόσο το ΠΑΣΟΚ, όσο και οι υπόλοιποι εκλογικοί - κομματικοί μηχανισμοί, επιδιώκουν την επανένταξη των δυσχερημένων κοινωνικών στρωμάτων στο εκλογικό - κοινοβουλευτικό παιχνίδι. Έτσι η όλη διαμάχη για απλή ή αναλογικότερη αναλογική είχε σαν στόχο, από τη μία να φράξει το δρόμο της Ν.Δ. για μια κυβέρνηση αυτοδυναμίας και ταυτόχρονα παίζει το ρόλο του εγκλωβισμού όλο και μεγαλύτερων κοινωνικών δυνάμεων.

Αλλά η κύρια βλέψη ήταν να μην δημιουργηθούν και σημαντικά προβλήματα σε σχέση με τις μετεκλογικές συνεργασίες, πράγμα που θα δημιουργούσε δυσκολίες με την εφαρμογή της απλής αναλογικής, στο βαθμό που θα αποδυναμώνονταν οι κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις.

Έτσι παρόλες τις αντιθέσεις, η πρόταση του ΠΑΣΟΚ βρήκε στην ουσία σύμφωνους όλους τους κομματικούς μηχανισμούς. Γιατί όχι μόνο δημιουργείται η εντύπωση της πιο διευρυμένης δημοκρατίας με το πρόσχημα της συμμετοχής ακόμα και μικρών κομμάτων στο εκλογικό παιχνίδι, αλλά δημιουργούνται και οι προϋποθέσεις για να ανανεωθεί η ψευδαίσθηση για το κοινοβούλιο με τη δήθεν αναβάθμιση του κύρους του, λόγω της επικείμενης πλαισίωσής του από «τίμιους» πολιτικούς.

Έτσι λοιπόν, ενισχύονται οι όροι για την απόσπαση της μέγιστης κοινωνικής συναίνεσης σ' ένα εθνικής αποδοχής κοινοβούλιο, που θα διεκπεραιώσει το χειραγωγικό, αποπροσανατολιστικό και κατασταλτικό του ρόλο. Ρόλος που δεν είναι απλά σύμφυτος με τον συγκεκριμένο θεσμό, αλλά και απολύτως αναγκαίος για την επόμενη «κρίσιμη τετραετία» της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Τα κόμματα και οι επιδιώξεις τους

Ας δούμε τώρα τους κυριώτερους πρωταγωνιστές του θεάτρου των εκλογών.

Το ΠΑΣΟΚ αποτέλεσε και αποτελεί μόνιμο στόχο των επιθέσεων εκ μέρους των υπόλοιπων κομμάτων με βασική αιχμή το «σκάνδαλο Κοσκωτά».

Η επίθεση αυτή χρησιμοποιήθηκε έτσι ώστε να κάνει ορατή και να εντείνει τη φθορά του ΠΑΣΟΚ και παράλληλα να καταστεί δυνατή η αποκομιδή πολιτικών οφελών με την μορφή ψήφων εν όψει των εκλογών.

Μπροστά στην μεγάλη πίεση που ασκήθηκε, όπου σύσσωμη η αντιπολίτευση ζήτησε την άμεση παραίτηση της κυβέρνησης, είναι χαρακτηριστικό ότι το ΠΑΣΟΚ αξιοποίησε κάθε δυνατότητα που είχε για να αποφύγει την πανωλεθρία. Στηριγμένο στην κοινοβουλευτική πλειοψηφία μπόρεσε να επιβάλλει, μέσω και των κομματικών αντιθέσεων, την παραμονή του στην εξουσία, προσβλέποντας σε μια περίοδο αναδιπλώσής του. Μπροστά στο ζήτημα διακυβέρνησης που τίθονταν ανοικτά από τα άλλα κόμματα και με τη συμμαχία των «τεσσάρων» στο προσκήνιο, κατόρθωσε, ακολουθώντας μια σκληρή τακτική να περάσει σε μια επιθετική στάση, πραγματοποιώντας και μια εσωκομματική εκκαθάριση — μικρού μεγέθους βέβαια —, χρησιμοποιώντας σαν εξίλαστρο θύματα ορισμένα από τα κομματικά του στελέχη, με σκοπό να διατηρήσει μια συνοχή στη βάση του και να προβάλλει στο εκλογικό του σώμα ένα αυτοκαθαρμένο πρόσωπο.

Εφαρμόζοντας μια επιθετική τακτική, τόσο απέναντι στη Ν.Δ. όσο και απέναντι στη Συνασπισμένη Αριστερά, πέτυχε την ανασυγκρότηση των δυνάμεων του και προβάλλει πλέον σαν ένας σίγουρος εγγυητής για το παρόν και το μέλλον, ισχυριζόμενο ότι είναι το μόνο κόμμα που διαθέτει ένα ρεαλιστικό και πραγματοποιήσιμο πρόγραμμα μπροστά στις «προκλήσεις του 1992-2000».

Από την άλλη, η Ν.Δ. προσπάθησε να επιτύχει την μεγαλύτερη δυνατή φθορά του ΠΑΣΟΚ, για να μπορέσει να έχει άμεσα οφέλη κυρίως σε επίπεδο εντυπώσεων και στην προοπτική της απόκτησης μέρους των κοινωνικών τμημάτων που αποδεσμεύτηκαν από την κομματική επιρροή του κυβερνώντος κόμματος. Εκμεταλλευόμενη μάλιστα την επιθετικότητα του ΠΑΣΟΚ προσπαθεί να παρουσιαστεί σαν «εθνικός συμφιλωτής» μπροστά στην «διχαστική πρακτική» του.

Με αυτό, τον τρόπο κατόρθωσε να αυξήσει σε πολύ μικρό βαθμό τα εκλογικά ερείσματα, ενώ δημιούργησε μια αρκετά συμπαγή δύναμη του ήδη υπαρκτού εκλογικού σώματός της, που αποτελείται κυρίως από κοινωνικά στρώματα συντηρητικών προσανατολισμών.

Το ΚΚΕ τέλος, είναι ο μεγάλος χαμένος της όλης υπόθεσης όπως εξελίχθηκε η κατάσταση. Με την ανοχή που παρείχε στο ΠΑΣΟΚ και με τον ιδιαίτερα αποδυναμωμένο αντιπολιτευτικό του λόγο από το 1981 δημιούργησε όλες τις προϋποθέσεις για την εδραίωσή του. Ωστόσο, στον καινούριο ρόλο που έρχεται να παίξει η αριστερά την επόμενη περίοδο, σαν μηχανισμός αρκετά φερέγγυος ώστε να μοιραστεί ένα κομμάτι της κυβερνητικής πίτας, του είναι απαραίτητο να ενισχυθεί όσο γίνεται περισσότερο. Γι' αυτό κόπτεται να ξανακερδίσει όλους εκείνους τους ψηφοφόρους που είχαν διαρρεύσει προς το ΠΑΣΟΚ κάτω από τα δилήματα του τύπου «ΠΑΣΟΚ ή δεξιά». Γι' αυτό το ΚΚΕ αγωνίζεται με νύχια και με δόντια να μην πάει «καμιά ψήφος χαμένη».

Τόσο η συμμαχία των «τεσσάρων» την οποία σύμπηξε με τα υπόλοιπα κόμματα (Ν.Δ., ΔΗΑΝΑ, ΕΑΡ), όσο και η κατά κόρον διακηρυγμένη θέση του για διαφύλαξη και εδραίωση της δημοκρατικής ομαλότητας, του προσδίδουν το ουσιαστικό χαρακτηριστικό ενός κομματικού μηχανισμού που δεν διαφέρει σε τίποτα από τα υπόλοιπα καθεστωτικά κόμματα. Ο «δανεισμός» μέρους των κομματιών της κοινωνίας, που του «ανήκαν», για να εδραιωθεί το ΠΑΣΟΚ, ανάγκασε το ΚΚΕ για να τα ξανακερδίσει να αποκαλύψει την πραγματική του υπόσταση. Αυτής που ανταποκρίνεται σε ένα καθεστωτικό κόμμα. Οι διάφοροι φραστικοί φανφαρονισμοί για συμμαχία ακόμα και με το «διάβολο» προκειμένου να διαφυλαχθεί η «δημοκρατική ομαλότητα», σκοπεύουν να διατηρήσουν τις αυταπάτες στη συρρικνωμένη εργατική του βάση, για την οποία δεν αποτελεί παρά ένα χειραγωγικό μηχανισμό και η οποία αντιμετώπισε αυτό το παιχνίδι από μωδιασμένη έως ψυχρή. Ταυτόχρονα δίνει δείγματα καλής διαγωγής στην άρχουσα τάξη.

Προχωρώντας σε κοινό συνασπισμό με την ΕΑΡ επιχειρεί να συντηρήσει τις αυταπάτες μιας ενοποιημένης αριστεράς τη στιγμή που, τόσο η συμφωνία για το συνασπισμό όσο και το εκλογικό πρόγραμμά τους, δεν διαφέρουν (πέρα από αριστερούτσικες διατυπώσεις) στην ουσία από τα υπόλοιπα

κόμματα.

Το ίδιο το πρόγραμμα του συνασπισμού δεν αποτελεί παρά τις πάγιες θέσεις της ΕΑΡ. Έτσι το μεν ΚΚΕ έβαλε τον κομματικό μηχανισμό και τον κόσμο, η δε ΕΑΡ το πρόγραμμα. Ένα πρόγραμμα χωρίς ταξικές αναφορές, που αποτελεί αναμείγμα των παλιότερων θέσεων του ΠΑΣΟΚ (1981).

Η συγκρότηση του Συνασπισμού της αριστεράς έχει μόνιμη επιδίωξη της επανένταξη εκείνων των κοινωνικών τμημάτων που εκφράζοντας την απάρεσκειά τους προς το ΠΑΣΟΚ, αλλά και το ΚΚΕ, έχουν αυτονομηθεί εκλογικά και κομματικά. Κομμάτια που έχουν αποστασιοποιηθεί σε σημαντικό βαθμό από τη Ν.Δ. και που σε γενικές γραμμές αποτελούν αυτό που ονομάζεται «αναποφάσιστοι».

Το ότι αυτή η συμμαχία αποτελεί έναν εκλογικό μηχανισμό δεν χωρεί καμιά αμφιβολία. Όπως δεν χωρεί καμιά αμφιβολία για τον ταξικό προσανατολισμό του σύμφωνα με τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η συμμαχία με το «διάβολο» είναι μια ακόμα έκδοση της ταξικής συνεργασίας που η αναφορά της στο σύμφωνο Σκλάβαινα - Σοφούλη καταδείχνει τον φυσικό ξεπεσμό αυτών που ισχυρίζονται ότι κόπτονται για τα συμφέροντα των εκμεταλλευόμενων, ενώ στην ουσία αποτελούν σημαντικά στηρίγματα του κράτους και του κεφαλαίου.

Βασισμένο στη λήθη και στη διαστρέβλωση το παράδειγμα για το σύμφωνο Σκλάβαινα - Σοφούλη* θέλει να παρουσιαστεί σαν η «εμπειρία» του εργατικού επαναστατικού κινήματος. Όμως αυτό είναι που είχε συμβάλλει στον παραγκωνισμό του αφού αποτελούσε μια κατάπτυστη μυστική συμφωνία που με την λογική της διευκόλυνε την πορεία προς τη δικτατορία του Μεταξά. Η ίδια λοιπόν λογική είναι που θα προσφέρει την ευκαιρία για την εύκολη εφαρμογή των σχεδίων του κεφαλαίου ανεξάρτητα αν στο πρόσωπο του «διαβόλου» θα πάρει σάρκα και οστά η Ν.Δ. ή το όποιο ΠΑΣΟΚ.

Το ΚΚΕ, λοιπόν, έχοντας στερήσει κάθε επαναστατική - εξεγερτική διάθεση στην εργατική τάξη, έχοντας παραμορφώσει κά-

Το κείμενο που ακολουθεί επιχειρεί μια θετική συμβολή στην προσπάθεια για το ξεπέρασμα των κατεστημένων απόψεων που θέλουν να προβάλουν τις ιεραρχικές - κρατικές - καπιταλιστικές αξίες και δομές σαν τις μόνες κοινωνικά εφαρμόσιμες. Μέσα από την ιστορική πείρα του παγκόσμιου εργατικού και επαναστατικού κινήματος, έχει αποδειχτεί όχι μόνο η δυνατότητα μιας άλλης μορφής κοινωνικής οργάνωσης, αλλά έχει εφαρμοστεί και πρακτικά. Η ανιστόρητη κυρίαρχη άποψη ότι όλα όσα προβάλλονται για μια ελευθεριακή - αντιεξουσιαστική κομμουνιστική κοινωνία δεν μπορούν να γίνουν πραγματικότητα αποτελεί συνειδητό ψέμμα για την διατήρηση της καπιταλιστικής - κρατικής κυριαρχίας. Βασίζεται στο ότι όλες οι προσπάθειες των εκμεταλλευόμενων πνίγηκαν στο αίμα από την άρχουσα τάξη κι όχι στο ότι δεν είναι υλοποιήσιμες.

Η αναφορά στα εργατικά συμβούλια και τις αγροτικές κολλεκτίβες δεν αποτελεί μια διεξοδική και πολύπλευρη παρουσίαση. Εμπεριέχει τη βασική κατεύθυνση του περάσματος της οικονομικής και πολιτικής διαχείρισης της κοινωνίας στα όργανα που ανέδειξαν οι εκμεταλλευόμενοι. Δεν συμπεριλαμβάνει πολλές ακόμα μορφές της κοινωνικής ζωής που αναδείχθηκαν μέσα από αυτές τις διαδικασίες και που αναφέρονται στην παιδεία, την τέχνη, την κουλτούρα, τις κοινωνικές σχέσεις κ.λπ.

Η σημασία των εργατικών συμβουλίων για το ξεπέρασμα της σημερινής μορφής κοινωνικής οργάνωσης δεν σημαίνει μια δογματική προσήλωση σ' αυτά. Η κοινωνική ταξική πάλη έχει τη δυνατότητα μέσα από την πλούσια δυναμική της να αναδείξει πολύπλευρες μορφές αυτοοργάνωσης για την ανατροπή του ιεραρχικού - εκμεταλλευτικού - εμπορευματοικού συστήματος.

Αυτές οι δυνατότητες είναι που πρέπει να αναπτυχθούν και γι αυτό η καθημερινή δράση των εκμεταλλευόμενων είναι και απαραίτητη και αναγκαία.

Σ' ένα ταχύτητα μεταβαλλόμενο κόσμο, τα αφεντικά σχεδιοποιούν και προτάσσουν νέες παραγωγικές διαρθρώσεις, που στοχεύουν στην αναπαραγωγή και ενίσχυση της κυριαρχίας τους στη διαδικασία παραγωγής καθώς και στην οργάνωση της κοινωνικό-πολιτικής σφαίρας, όπου το καπιταλιστικό μοντέλο επιχειρείται να επιβληθεί σαν μη υπερβέσιμο.

Σήμερα, που το κεφάλαιο έχει εξαπολύσει σε διεθνές επίπεδο την επίθεσή του ενάντια στους εργάτες, εργαζόμενους για ένα νέο κύκλο κερδών, βλέπουμε να δημιουργούνται, εξ αιτίας των επιπτώσεων των αναδιαρθρωτικών διαδικασιών που υφίσταται η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, οι αντικειμενικές συνθήκες όξυνσης της ταξικής πάλης.

Σ' αυτή τη διεθνοποιημένη επίθεση του κεφάλαιου οι εκμεταλλευόμενοι αντιστέκονται στην απομύχιση τους και στην καθημερινή ανασφάλεια επιβίωσης. Η ωμή καταστολή και οι σφαγές των εργατών, εργαζομένων, προλετάρων, δείχνουν την ανυποχώρητη θέληση του κεφάλαιου να αναπτυχθεί και να κυριαρχήσει μ' όλα τα μέσα. Στη Βολιβία, στη Βενεζουέλα, Αλγερία, Γιουγκοσλαβία, Σοβιετική Ένωση, Τουρκία, Κίνα, Κορέα κ.λπ. οι κοινωνικές ταξικές συγκρούσεις, αποδεικνύουν ότι η όποια καπιταλιστική αναδιάρθρωση δεν πρόκειται να συντελεστεί νομοτελειακά και ερήμην των υποκειμένων που υφίστανται την εκμετάλλευση.

Η προβαλλόμενη σαν πρόκληση του '92 για τη χώρα μας από τα αφεντικά και τους επαγγελματίες πολιτικούς, ώστε το ελληνικό κεφάλαιο να αποκτήσει μια αναβαθμισμένη θέση στη διεθνή καπιταλιστική ιμπε-

ριαλιστική αλυσίδα, με τις συνακόλουθες δρομολογήσεις, αποκτά ιδιαίτερη σημασία και προσδίδει ιδιαίτερα χαρακτηριστικά στις οικονομικές, πολιτικές, κοινωνικές εξελίξεις που συντελούνται στην Ελλάδα.

Εντός του καθημερινού σκανδαλολογικού και εκχυδαϊσμένου, διαφθαρμένου αστικού πολιτικού σκηνικού, συντίθεται ο κυρίαρχος εκπορευόμενος λόγος, που διεκδικεί την ακεραιότητα των πολιτικών και την ενίσχυση και λειτουργικότητα των αστικών θεσμών, όπως του κοινοβουλίου, της δικαστικής εξουσίας, του στρατού κ.λπ.

Το κράτος των αφεντικών όργανο καταπίεσης για τους προλετάρους είναι έτσι δομημένο ώστε μια κλίκα ληστών και μια παρασιτική υπαλληλοκρατία, που επανδρώνει την κρατική εξουσία, να εμφανίζονται σαν οι φερέγγυοι εκπρόσωποι και λειτουργοί της κοινωνίας.

«Η συγκεντρωτική κρατική εξουσία επιβάλλεται με τα απανταχού παρόντα όργανά της, τακτικό στρατό, αστυνομία, γραφειοκρατία, ιερατείο και δικαστικούς. Όργανα σφυρηλατημένα σύμφωνα με το σχέδιο ενός συστηματικού και ιεραρχικού καταμερισμού εργασίας....»

Η κρατική εξουσία, που φαινομενικά κρεμόταν πολύ πάνω από την κοινωνία, ήταν από μόνη της το μεγαλύτερο σκάνδαλο αυτής της κοινωνίας και σύγχρονα η εστία όλης της διαφθοράς της». (Απόσπασμα Κ. Μαρξ «Ο εμφύλιος Πόλεμος στη Γαλλία».)

Για το ξεπέρασμα της κρίσης που εμφανίζεται στο πολιτικό σκηνικό, αλλά και στο καθεστώς, το οποίο διαπερνούν πολλαπλές πολυσύνθετες αντιφάσεις τα καθεστωτικά κόμματα προτάσσουν τις επερχόμενες αστικές εκλογές, αυτόν τον αναγκαίο για το

καπιταλιστικό καθεστώς θεσμό, με τον οποίο νομιμοποιεί την ύπαρξή του.

Οι προβαλλόμενες, από τους πολιτικούς χειραγωγικούς μηχανισμούς των κομμάτων, εκλογές, που στοχεύουν στην ταξική συνεργασία-κοινωνική συναίνεση, διανθίζονται (από δεξιά μέχρι αριστερά της πολιτικής του κεφάλαιου) με μια καθημερινή γενική αναπτυξιολογία για την εθνική οικονομία, εθνική ενότητα, κοινωνία των πολιτών, της ευρώπης, την πατριδολατρεία, την ανταγωνιστικότητα, την αύξηση της παραγωγικότητας, τη συμμετοχή των εργαζομένων στις επιχειρήσεις, αναβάθμιση των θεσμών, κοινωνική εργασίακή ειρήνη, κοινωνική ομαλότητα κ.λπ.

Κάτω από αυτό το κυρίαρχο μωσαϊκό βρίσκονται οι βάσεις για την διατήρηση του υπάρχοντος ληστρικού καθεστώτος της εκμετάλλευσης και της χειραγώγησης των προλεταρίων.

Σε αντιδιαστολή με το υπάρχον καθεστώς εκμετάλλευσης, υπάρχει άλλη μορφή κοινωνικής οργάνωσης, που να διέπεται από μη εκμεταλλευτικές εμπορευματοικές σχέσεις μη εξουσιαστικές ιεραρχικές δομές;

Το προλεταριάτο, στην ιστορικοκοινωνική του εξέλιξη έχει κατακτήσει τη δική του «θέσμιση», ανατρέποντας το καπιταλιστικό ιεραρχικό εκμεταλλευτικό σύστημα.

Γι' αυτό σήμερα, απέναντι στις σειρήνες των αστικών εκλογών και του κοινοβουλευτισμού είναι αναγκαιότητα να ενισχύσουμε και να εμπλουτίσουμε το κοινωνικό ταξικό κίνημα με τις ιστορικές του κατακτήσεις, που σηματοδοτούν το περάσμα από την κοινωνία της βαρβαρότητας στην κομμουνιστική ελευθεριακή αταξική ανθρώπινη κοινωνία.

Ο κυριότερες μορφές αντιθέσεως και αυτοοργάνωσης του προλεταριάτου απέναντι στην κυρίαρχη αστική θέσμιση, ήταν τα εργατικά συμβούλια για τις βιομηχανικά αναπτυσσόμενες πόλεις και οι κολλεκτίβες για τις αγροτικές περιοχές.

Εκτιμώντας τη σημερινή περίοδο βλέπουμε την διαχρονικότητα των εργατικών συμβουλίων σαν μορφές οργάνωσης, της παραγωγής, της εργασίας και της κοινωνίας, με βάση την κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς και της εξαναγκαστικής εκβιαστικής αλλοτριωμένης εργασίας καθώς και την κατάργηση της ιεραρχικής καπιταλιστικής οργάνωσης της κοινωνίας.

Διαπιστώνουμε επίσης την επικαιρότητα του τρόπου λειτουργίας αλλά και την αναγκαιότητα να προτάξουμε τα Εργατικά Συμβούλια σε μια εποχή που η πολιτική εκμετάλλευση των κοινωνικών οραμάτων καλλιεργεί τη σύγχυση και τον αποπροσανατολισμό των εργατών-εργαζομένων για την επιβολή και διαίωνιση της ταξικής κυριαρχίας των αφεντικών.

Γιατί το σκανδαλωδέστερο των σκανδάλων είναι ο καπιταλισμός και η ανατροπή του δεν είναι ουτοπία.

Καθημερινά η ταξική κοινωνική πάλη θέτει το ζήτημα του αυτοκαθορισμού της εργατικής τάξης ενάντια στο ετεροκαθορισμό και την κυριαρχία του κεφάλαιου.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Τα σπέρματα των εργατικών συμβουλίων βρίσκονται στην κομμούνα του Παρισιού, 1871. Εκεί οι εξεγερμένοι προλετάριοι διαμόρφωσαν τα λαϊκά συμβούλια, ένα δυναμικό τρόπο κοινωνικής οργάνωσης, που πραγματοποιούσε την άμεση δημοκρατία μέσω της ανακλητότητας των αντιπροσώπων, την κατάργηση της ιεραρχίας, καθώς και των ταξικών κοινωνικών ανισοτήτων και κατόρθωσαν να τσακίσουν την κρατική μηχανή.

«Ο επαναστατικός σοσιαλισμός έχει μόλις επιχειρήσει την πρώτη του επίδειξη, που είναι εντυπωσιακή και πρακτική ταυτόχρονα, στην Παρισινή Κομμούνα. Είμαι υποστηρικτής της Παρισινής Κομμούνας, η οποία παρ' όλο που κατακρεουργήθηκε από τους δημίους της μοναρχικής και εκκλησιαστικής αντίδρασης, γίνεται ολοένα ζωντανή και ισχυρή στη φαντασία και στην καρδιά του Ευρωπαϊκού προλεταριάτου, γιατί υπήρξε μια τολμηρή και ειλικρινής άρνηση

του Κράτους». (Μ. Μπακούνιν απόσπασμα από το βιβλίο «Η παρισινή Κομμούνα του 1871 και η ιδέα του Κράτους».)

«Η Κομμούνα σχηματιζόταν από τους δημοτικούς συμβούλους, που είχαν εκλεγεί με βάση το γενικό εκλογικό δικαίωμα στα διάφορα διαμερίσματα του Παρισιού. Ήταν υπεύθυνοι και μπορούσαν να ανακληθούν σ' οποιαδήποτε στιγμή. Η πλειοψηφία τους αποτελούνταν φυσικά από εργάτες ή από αναγνωρισμένους εκπροσώπους της εργατικής τάξης.

Η Κομμούνα δεν επρόκειτο να είναι ένα κοινοβουλευτικό σώμα αλλά ένα εργαζόμενο σώμα, εκτελεστικό και νομοθετικό ταυτόχρονα. Η αστυνομία που ως τότε ήταν το όργανο της κεντρικής κυβέρνησης, απογυμνώθηκε αμέσως από όλες τις πολιτικές της ιδιότητες και μετατράπηκε σε υπεύθυνο όργανο της κομμούνας, που μπορούσε να ανακληθεί σ' οποιαδήποτε στιγμή. Το ίδιο έγινε και με τους δημοσίους υπαλλήλους σ' όλους τους κλάδους της διοίκησης. Από τα μέλη της Κομμούνας ως τους κατώτερους υπαλλήλους, η δημόσια υπηρεσία έπρεπε να αμοιβείται με εργατικούς μισθούς.

Όλα τα αποκτημένα δικαιώματα και οι επιχορηγήσεις για έξοδα παραστάσεως στους ανώτερους αξιωματούχους του κράτους καταργήθηκαν μαζί με τους ίδιους τους αξιωματούχους. Οι δημόσιες θέσεις έπαψαν να είναι ατομική ιδιοκτησία των βοηθών της κεντρικής κυβέρνησης. Όχι μόνο η διοίκηση του δήμου, μα και όλα τα καθήκοντα που ως τότε εξασκούσε το κράτος πέρασαν στα χέρια της Κομμούνας» (Καρλ Μαρξ «Ο εμφύλιος πόλεμος στη Γαλλία»)

Παρ' όλη τη μικρή διάρκεια της κομμούνας του Παρισιού, το περιεχόμενο και τα προτάγματα της όπως η κατάργηση του στρατού, που αντικαταστάθηκε από τους ένοπλους κομμουνάριους, το τσάκισμα της κρατικής γραφειοκρατίας, η αντιπατριωτική αντιμιλιταριστική στάση με το γκρέμισμα της στήλης του Βαντόμ και γενικότερα οι θέσεις που πήρε η Κομμούνα και οι οργανώσεις τη νέα κοινωνία, άσκησαν άμεση επιρροή στη μετέπειτα εξέλιξη του προλεταριάτου, καθώς το εφοδιάσε και το μπόλιασε με τις κατακτήσεις της.

Τα εργατικά συμβούλια αυθόρμητα εμφανίζονται στην εξέγερση του 1905 στη Ρωσία, πρώτα στην Πετρούπολη και στην Κροστάνδη και εξαπλώνονται σε άλλες περιοχές μέχρι την τελική μάχη σφαγής της Μόσχας.

Τον Οκτώβριο του 1917 στη Ρωσία η εμπειρία του προλεταριάτου συνθέτει και συνολοποιεί τις προηγούμενες κατακτήσεις μέσω της ταξικής πάλης και αυθόρμητα βρίσκει τους δρόμους κτισίματος των εργατικών συμβουλίων (σοβιέτ) και της επαναστατικής ανοικοδόμησης της κοινωνίας.

Σ' αυτή τη ιστορική περίοδο, οριακή για το επαναστατικό κίνημα, τέθηκε με το πιο ξεκάθαρο τρόπο το ζήτημα της απελευθέρωσης του προλεταριάτου σαν έργο του ίδιου και όχι σαν έργο μιας οργανωμένης πεφωτισμένης πρωτοπορίας που θα καθοδηγήσει τις «καθυστερημένες» μάζες.

Η απόδειξη ότι το προλεταριάτο μπορεί όχι μόνο να κατακτήσει την ταξική του συνείδηση αλλά και να πραγματοποιήσει άμεσα την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας είναι τα εργατικά συμβούλια, προϊόν της αυτοοργάνωσης του και της αυτενέργειάς του.

Στη ρωσική επανάσταση αντιπαλεύτηκαν δύο τάσεις, η μια κρατιστική - γραφειοκρατική, που εκφράστηκε από την ηγεσία των μπολσεβίκων και τη Λενινιστική θεωρία και η άλλη στο επαναστατικό, αντικρατικό περιεχόμενο των εργατικών συμβουλίων.

Γιατί η εξουσία δεν μπορεί να είναι και στο επαναστατικό κόμμα και στα σοβιέτ.

Η η εξουσία ανήκει στο κόμμα, οπότε διακινείται και (όπως και έγινε) το συγκεντρωτικό ιεραρχικό μοντέλο και οι ειδικοί κατόχοι της επαναστατικής θεωρίας επιβάλλονται μέσω των κατασταλτικών τους μηχανισμών (Τσεκά, κόκκινος στρατός) και κτυπούν την επανάσταση. Η «όλη η εξουσία ανήκει στα σοβιέτ» δηλ. στους ταξικούς οργανισμούς των άμεσων παραγωγών, οπότε πραγματοποιείται ουσιαστικά το κτίσιμο της ελευθεριακής κομμουνιστικής κοινωνίας.

Το σύνθημα, που εκφράστηκε και υιοθετήθηκε, από μια μεγάλη μάζα επαναστατών, «όλη η εξουσία στα σοβιέτ», στη δυναμική του έβαζε ακριβώς το ζήτημα ότι η εξουσία υπάρχει και διακινείται, εκεί που το συγκεντρωτικό ιεραρχικό μοντέλο, που πρότεινε το κόμμα, εμφανιζόταν σαν η βασική μορφή οργάνωσης της μετεπανάστατικής κοινωνίας. Ενώ αντίθετα αυτοαναιρείται όχι σε μια μελλοντική εσωτερική αντιπαράθεση, αλλά στην ίδια τη λειτουργία των σοβιέτ, σαν τους μοναδικούς οργανισμούς που έχουν στον ελεγχό τους, την οργάνωση και διάθεση της παραγωγής και την οργάνωση της κοινωνίας. Ο μύθος του εργατικού κράτους, των μεταβατικών σταδίων, της δικτατορίας του προλεταριάτου, της πρωτοπορίας, έχει καταρρεύσει ιστορικά, μέσα στην ίδια την ταξική προλεταριακή πάλη που τα αντιπάλωσε με τους πραγματικούς επαναστατικούς οργανισμούς των εργατικών συμβουλίων.

Στη σοβιετική ένωση επικράτησε η πολιτική του κόμματος, το οποίο μ' ένα ισχυρό δίκτυο κομισάρων αντιπροσώπων, κομματικών τοποτηρητών επιβλήθηκε στα σοβιέτ και τα απονέκρωσε από τις επαναστατικές λειτουργίες, ενισχύοντας την εξουσία της γραφειοκρατίας.

Η παραγωγική οικονομική κοινωνική ανάπτυξη θεμελιώθηκε πάνω σε καπιταλιστικές βάσεις. Η κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας και η κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής αποδείχθηκε πως εξυπηρετούν κάλλιστα ένα καπιταλιστικό μοντέλο ανάπτυξης.

Προϋποθέσεις υλοποίησης της κομμουνιστικής κοινωνίας αποτελούν, η άμεση κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής από τους ίδιους τους παραγωγούς και η καταστροφή της κρατικής πολιτικής εξουσίας, είτε καπιταλιστικής είτε «εργατικής».

Η ήττα της επανάστασης, στη σοβιετική ένωση, ολοκληρώθηκε με την καταστολή των εργατικών συμβουλίων της Πετρούπολης και τη σφαγή της κομμουνίας της Κροστάνδης και Ουκρανίας, που σαν υγιείς επαναστατικοί οργανισμοί υπερασπίστηκαν την κοινωνική επανάσταση μέχρι τέλους ενάντια στα νέα αφεντικά της γραφειοκρατίας των μπολσεβίκων.

Οι μετέπειτα θεωρήσεις μπολσεβίκων και τροτσικιστών για το φαινόμενο της γραφειοκρατίας, του σταλινισμού, που μιλούν για εκφυλισμένο εργατικό κράτος ενισχύουν την κρατιστική αντίληψη για το περιεχόμενο του κομμουνισμού, προσκολλημένοι στα «Ιερά κείμενα» χωρίς να μπορούν να κατανοήσουν την ίδια την ταξική πάλη και τα προτάγματα του προλεταριάτου.

Η τακτική των μπολσεβίκων στη Σοβ. Ένωση γέννησε και ισχυροποίησε ένα κράτος και μια κοινωνία στην οποία διακινούνται οι ταξικές αντιθέσεις, η κοινωνική πολιτική ανισότητα. Αυτό που άλλαξε ήταν οι κάτοχοι της εξουσίας. Ιδιοκτήτης πια το κράτος, επιβλήθηκε στην κοινωνία μαζί με τον προνομιούχο γραφειοκρατικό παρασιτικό σώμα, που το επανδρώνει και διαχειρίζεται τα συμφέροντά του.

Μετά τη βραχύβια Σοβιετική επανάσταση, τα εργατικά συμβούλια και ο τρόπος οργάνωσης που πρεσβεύουν, ξεπηδάνε αυθόρ-

μητα στη Γερμανία 1918-19 στην Ιταλία (Τορίνο) 1919-20, στην Ισπανία του 1936, στην Ουγγαρία του 1956.

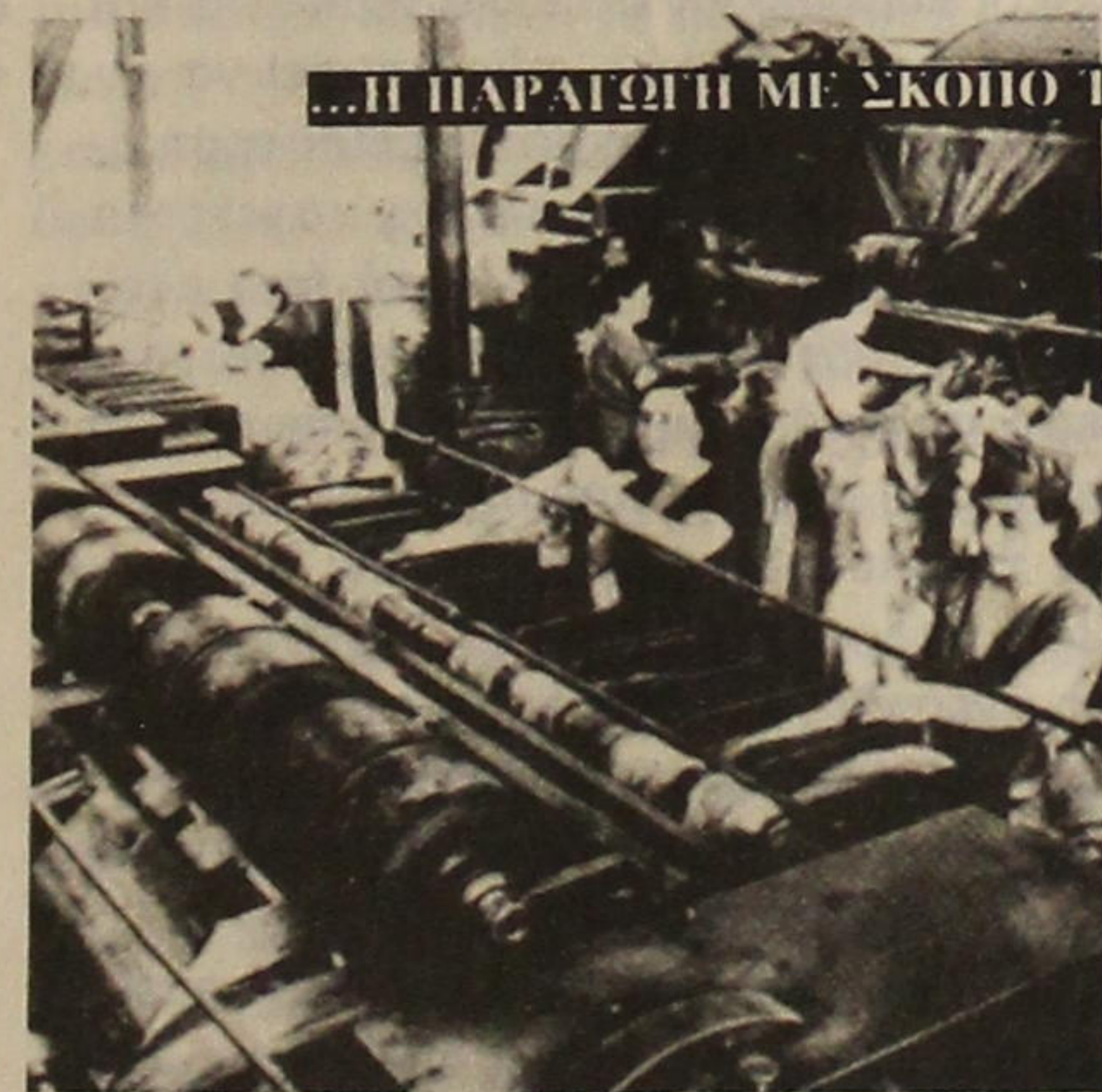
Στην Ισπανία, το 1936, πραγματοποιήθηκε η αυτοδιεύθυνση της παραγωγής και της κοινωνίας, με τις εργατικές επιτροπές και συνελεύσεις και τις αγροτικές ελευθεριακές κομμούνες, μέσω των οποίων οι προλεταριοί πάλεψαν για την αντιεξουσιαστική κομμουνιστική προοπτική της κοινωνικής επανάστασης.

Στην Ουγγαρία, το 1956, οι εργάτες επαναστατούν ενάντια στο ίδιο το κόμμα, που στο όνομα του κομμουνισμού κυριαρχεί ενάντια στο προλεταριάτο.

Στην Ουγγαρία καταδείχθηκε το χάσμα που υπάρχει μεταξύ εργατικού κράτους και εργατικών συμβουλίων.

Τα εργατικά συμβούλια της Ουγγαρίας, σαν επαναστατικοί οργανισμοί, αξιούνουν την άμεση γενικευμένη αυτοδιεύθυνση της κοινωνίας, γι' αυτό και τσακίστηκαν από τους γραφειοκράτες με τη βοήθεια του σοβιετικού милитарισμού.

Σ' όλες τις χώρες που αναπτύχθηκαν τα εργατικά συμβούλια εκφράζουν και υπερασπίζονται τη χειραφέτηση των εργατών-εργαζομένων, σαν έργο των ίδιων.

...Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΤΗ ΣΥΣΣΩΡΕΥΣΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ. ΠΑΥΕΙ...

Τα επαναστατικά προτάγματα των εργατικών συμβουλίων και η επικαιρότητά τους.

Τα εργατικά συμβούλια, είναι προϊόν της δημιουργικής αυτενέργειας των εργατών, εργαζομένων και της ιστορικής εμπειρίας του ταξικού επαναστατικού κινήματος και όχι αποτέλεσμα κάποιας άνωθεν καθοδήγησης και «επιστημονικής αλήθειας».

Καταλύουν τον καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας, αλλά και την ίδια την καταναγκαστική μισθωτή εργασία, κοινωνικοποιώντας τα μέσα παραγωγής, που απαλλοτριώνουν οι ίδιοι οι άμεσοι παραγωγοί από τα αφεντικά.

Η παραγωγή, με σκοπό τη συσσώρευση κεφαλαίου, παύει. Οι εργάτες - εργαζόμενοι κύριοι των μέσων παραγωγής, τα χρησιμοποιούν έτσι ώστε να ικανοποιούν τις ανάγκες που ίδιοι καθορίζουν.

Ουσιαστικά, δηλαδή, καταστρέφουν τους υλικούς όρους παραγωγής και αναπαραγωγής των σχέσεων εξουσίας και εκμετάλλευσης.

Οι εργάτες-εργαζόμενοι, με το κτίσιμο των επαναστατικών εργατικών συμβουλίων, εξασφαλίζουν την ίση συμμετοχή στις αποφάσεις για όλα τα θέματα, που αφορούν την παραγωγική διαδικασία αλλά και όλους τους τομείς της κοινωνικής δραστηριότητας. Τα εργατικά συμβούλια θεμελιώνουν και θεμελιώνονται στην άμεση δημοκρατία, η οποία πραγματοποιείται με τις γενικές συνελεύσεις και τις άμεσα ανακλητές εκτελεστικές επιτροπές αντιπροσώπων.

Οι γενικές συνελεύσεις των εργατών είναι η μόνη πηγή συλλογικών αποφάσεων, έτσι καταργείται η διαρκής αντιπροσωπεία (χαρακτηριστικό της αστικής δημοκρατίας) και η ταξική διαίρεση σε διευθυντές και εκτελεστές.

Οι πολιτικές εξουσιαστικές σχέσεις και η πολιτική αλλοτρίωση, που συνεπάγονται, καταστρέφονται και αναπτύσσεται η πραγματική πολιτική κοινωνική ισοτιμία και η συνολική πολιτικοποίηση της κοινωνίας, με την έννοια ότι οι εργάτες είναι οι μόνοι φορείς αποφάσεων για τη συνολική οργάνωση και ανάπτυξη της κοινωνίας.

Τα εργατικά συμβούλια αντιπροσωπεύουν τον τρόπο οργάνωσης (πολιτικής, οικονομικής, κοινωνικής) της επαναστατικής

κοινωνίας και ενοποιούν τους τομείς εργασίας, την παραγωγή και την πολιτική, που η ταξική διαίρεση της κοινωνίας διαχωρίζει, για να θεμελιωθεί η ταξική κυριαρχία.

Σαν όργανο επαναστατικού αγώνα, υπερβαίνουν τα συνδικάτα και γεννιούνται από την αυτόνομη δράση των εργατών, η οποία αντιπαλεύει τους γραφειοκράτες κομματικούς συνδικαλιστές που έχουν ρόλο διαμεσολαβητών, για οικονομικές-συντεχνιακές διεκδικήσεις, μεταξύ εργατών και αφεντικών. Λειτουργούν έξω και εναντίον της αστικής νομιμότητας και προτάσσουν τη βίαιη ανατροπή του καπιταλισμού.

Εργατικά συμβούλια και κυβέρνηση των γραφειοκρατών του όποιου «επαναστατικού» κόμματος, είναι αδύνατον να συνυπάρχουν αφού το ένα αναιρεί το άλλο.

Η ανάληψη της εξουσίας από το κόμμα της πρωτοπορίας, σημαίνει αναπαραγωγή του συγκεντρωτισμού και της ιεραρχίας, χειραγώγηση των προλεταρίων και τε-

λικά ανατρέπει την υπόθεση της κοινωνικής επανάστασης.

Τα εργατικά συμβούλια εγγυούνται την κοινωνική επανάσταση, αφού στηρίζονται στην πρωτοβουλία και ενεργό δράση των επαναστατών προλεταρίων. Οι ένοπλοι προλεταριοί επαναστάτες τσακίζουν την κρατική μηχανή και περιφρουρούν την κοινωνική επανάσταση.

Τα προτάγματα του 1871, του 1905 1917-18-19, 1936, 1956, 1968 πέρα από τις ιδιαίτεροτήτες τους στις διάφορες ιστορικές περιόδους, αποδείχνουν την ενότητα των στόχων τους για την κοινωνική απελευθέρωση, μέσα από την αυτοοργάνωση των εκμεταλλευομένων-καταπιεσμένων, οι οποίοι προσπάθησαν να πάρουν τη ζωή στα χέρια τους καθορίζοντας το περιεχόμενο της.

Από αυτήν την άποψη αποτελούν ένα ουσιαστικό κοινωνικό οργανισμό, όπου διαπλάθονται οι αξίες και οι συμπεριφορές που προσιδιάζουν στην ελευθεριακή-κομμουνιστική αντιεξουσιαστική κοινωνία. Αξίες και σχέσεις που αναδεικνύουν την ελευθερία σαν το υπέρτατο αγαθό, που αντιπαλεύουν τις εμφυτευμένες παραδοσιακές αξίες του κέρδους, της υποτεταγής, της ανισότητας. Διαμορφώνουν τις βάσεις για την επιστροφή στην πραγματική υπόσταση της ανθρωπότητας όπου ο σεβασμός για τον άνθρωπο εναρμονίζεται με τον σεβασμό προς τη φύση.

Όπου εμφανίστηκαν τα εργατικά συμβούλια αντιμεταπίστηκαν με το πιο αβυσσαλέο μίσος και από την μπουρζουαρία και από την γραφειοκρατία.

Το περιεχόμενο των εργατικών συμβουλίων κατασφυοφαντήθηκε από τα ανά τον κόσμο Κ.Κ.

Οι έννοιες εργατικά συμβούλια και αυτοδιαχείριση έχουν κακοποιηθεί από διάφορους σοσιαλδημοκράτες και γραφειοκράτες, όπως στο σύστημα αυτοδιαχείρισης στην Γιουγκοσλαβία, που οι πρωτοβουλίες των εργατών περιορίζονται και αφορούν δευτερεύοντες δραστηριότητες, που έχουν σχέση με την λειτουργία του εργοστασίου. Το κόμμα διατηρεί την εξουσία σ' όλους τους άλλους τομείς.

Στα καπιταλιστικά κράτη είδαμε να θεσπίζονται τα εργοστασιακά συμβούλια, τα οποία αποτελούν όργανα συνδιαχείρισης για να εξυπηρετηθούν οι στόχοι της αύξησης παραγωγικότητας. Προσπαθούν να επιτύχουν την πλήρη συναίνεση των εργατών, καθώς καλλιεργούν τη ψευδαίσθηση της συμμετοχής στο σχεδιασμό.

Σήμερα, που οι επαγγελματίες πολιτικοί κόπτονται για τους θεσμούς και την δημοκρατική ομαλότητα, εμείς αντιπαράθε-
τουμε τα προτάγματα και τη λειτουργία των εργατικών συμβουλίων, ενάντια στην απάτη των εκλογών και του κοινοβουλευτισμού.

Σαν συνολική άρνηση του εκμεταλλευτικού-καπιταλιστικού καθεστώτος και της εξουσιαστικής-ιεραρχικής οργάνωσής του.

Γιατί διατηρούμε ζωντανό το όραμα της κοινωνικής επανάστασης, την οποία δεν θεωρούμε κατάληξη μιας ιστορικής νομοτέλειας, αλλά αποτέλεσμα της ταξικής συνειδητοποίησης και δυναμικής ενεργοποίησης των κοινωνικών υποκειμένων στις πραγματικές συνθήκες εκμετάλλευσης και εξαθλίωσης που υφίστανται.

Γι' αυτό υπερασπιζόμαστε και προωθούμε αυτοοργανωμένες μορφές πάλης έξω από τα αστικά πλαίσια, ιδίως αυτή την περίοδο, που τα αφεντικά με τους πολιτικούς διαμεσολαβητές θέλουν με κάθε τρόπο να εξασφαλίσουν την κοινωνική συναίνεση, την ταξική συνεργασία και την κοινωνική ομαλότητα.

Είναι, λοιπόν, αναγκαίο το σαμποτάρισμα αυτής της νομιμότητας και ομαλότητας, το σαμποτάρισμα της αύξησης της παραγωγής και της εργασιακής ειρήνης και γενικότερα των στόχων που αφορούν το '92 και την ενωμένη Ευρώπη.

Η ανάπτυξη αγώνων ενάντια στις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες, ενάντια στην εθνική ενότητα, τον πατριωτισμό και τον μιλιταρισμό αποτελούν προϋπόθεση για τη διατήρηση της επαναστατικής προοπτικής.

θε ταξική αναφορά στα κομμάτια της εργατικής τάξης που εξακολουθεί να συγκρατεί στους κόλπους της, ετοιμάζεται να παίξει τον πραγματικό του ρόλο. Αυτόν που αρμόζει σε ένα καθεστωτικό κόμμα.

Ας δούμε όμως για λίγο και τις επιδιώξεις των κομματικών μηχανισμών που συμμετέχουν στο εκλογικό παιχνίδι.

Ανεξάρτητα από τις προβαλλόμενες διαφορές και αντιθέσεις εκεί όπου όλοι συμφωνούν είναι στη μεγάλη σημασία του κοινοβουλευτικού παιχνιδιού.

Και δεν είναι παράξενο που δίνουν τόση μεγάλη προσοχή σ' αυτό.

Η αδυναμία του ΠΑΣΟΚ να διαχειριστεί τις υποθέσεις του κεφάλαιου βασίζεται στο σπάσιμο της συναίνεσης που υπήρχε ανάμεσα σ' αυτό και σε ευρύτερα στρώματα εκμεταλλευόμενων. Ιδιαίτερα μετά τις εκλογές του 1985 με την εφαρμογή του σταθεροποιητικού προγράμματος και τη λιτότητα, οι αντιδράσεις εργατικών στρωμάτων και νεολαίων υπήρξαν σημαντικές. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις αντιμετώπιστηκαν με την καταλυτική παρουσία των ΜΑΤ, που οι προεκλογικές ομιλίες του 1985 είχαν ήδη καταργήσει!

Η οικονομική συρρίκνωση των μεσαίων στρωμάτων σαν προϋπόθεση για το προχώρημα του καπιταλισμού έσπασε ακόμα περισσότερους κρίκους της κοινωνικής συναίνεσης.

Αυτή η διαδικασία οδήγησε και στην άρση της συναίνεσης σε πολιτικό επίπεδο βάζοντας σε κίνηση την διαδικασία επαναπροσδιορισμού της. Ενός επαναπροσδιορισμού που θα βασίζεται στους όρους ανάπτυξης του κεφάλαιου στην Ελλάδα, εν όψει των αναγκών που προτάσσει η ενιαία αγορά του 1992.

Η κρίση, λοιπόν, στην οποία αναφέρονται όλοι, είναι κρίση διαχείρισης. Είναι κρίση επιλογών προσανατολισμού, αναπροσαρμογής σε θεσμικό και πολιτικό και οικονομικό επίπεδο που συγκεκριμενοποιείται σαν κρίση διαχείρισης στη δεδομένη συγκυρία. Για να μπορέσει, λοιπόν, αυτή η κρίση να ξεπεραστεί, χρειάζεται νέο συναντικτικό πλαίσιο, το οποίο να συμπεριλαμβάνει, αφ' ενός τους κομματικούς σχηματισμούς και αφ' ετέρου τα κοινωνικά σύνολα των εκμεταλλευόμενων (εργατών, εργαζόμενων, νεολαίας).

Εδώ έγκειται και η σημασία που αποδίδεται στη συμμετοχή όλων στο εκλογικό - κοινοβουλευτικό παιχνίδι. Μια τέτοια συμμετοχή των εκμεταλλευόμενων θα τους απαλλοτριώσει την τάση απαρέσκειας προς τα κόμματα και τον κοινοβουλευτισμό και συνεπώς τη δυνατότητα για αυτόνομους ταξικούς αγώνες ενάντια στην καταπίεση, στην εκμετάλλευση και στους κομματικούς χειραγωγικούς μηχανισμούς. Η εφαρμογή της αναλογικότερης αναλογικής με τη δυνατότητα συμμετοχής πολλών μικρών κομμάτων αυτό το σκοπό έχει. Τον εγκλωβισμό

Σκηνή από το κοινοβούλιο

όλων ή τουλάχιστον όσο το δυνατόν περισσότερων κομματιών της κοινωνίας που έχουν αποστασιοποιηθεί.

Το πόση σημασία έχει η συμμετοχή 10, 20 ή και 30 βουλευτών σε ένα μηχανισμό που απαρτίζεται από 300 μέλη και σκοπό του έχει να εξασφαλίσει τα συμφέροντα του κράτους και του κεφάλαιου, μπορεί να το καταλάβει κανείς πολύ απλά, αν πάρει υπόψη του ότι το ΠΑΣΟΚ παρέμεινε αμετακίνητο στη κυβέρνηση παρόλους τους συνασπισμούς και τις συμμαχίες των αντιπολιτευόμενων κομμάτων.

Αλλά μπροστά στην σκοπιμότητα του εγκλωβισμού στο εκλογικό - κοινοβουλευτικό παιχνίδι όλοι σιωπούν ή μιλούν για λογικές των χαμένων ψήφων, ενώ γνωρίζουν πολύ καλά ότι «αν οι εκλογές είχαν τη δυνατότητα να επιβάλλουν τη θέληση των εκμεταλλευόμενων θα ήταν παράνομες» (Μαρξ).

Μέσα από τον εγκλωβισμό στο εκλογικό - κοινοβουλευτικό παιχνίδι επιδιώκουν την υφαρπαγή της κοινωνικής συναίνεσης. Γεγονός σημαντικό για να μπορέσουν να εγκαθιδρύσουν την πολιτική τους συναίνεση. Μια απαραίτητη προϋπόθεση για να ξεπεραστεί η κρίση διαχείρισης και να εφαρμοστούν τα σχέδια του κεφάλαιου.

Για το ποια συγκεκριμένα είναι αυτό τα σχέδια δεν χρειάζεται να ψάξει κανείς πολύ. Πίσω από το πρόσχημα της «κάθαρσης» και της «εξυγίανσης των θεσμών και της πολιτικής» προβάλλουν και τα υπόλοιπα προτάγματα των κομμάτων κοινά και απaráλλαχτα: Η ΕΘΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ, Η ΕΝΩΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ «ΠΟΛΙΤΩΝ», Η ΕΝΙΑΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ - 1992, ΤΟ «ΟΡΑΜΑ» ΤΟΥ 2000.

Το ξημέρωμα της 19ης Ιούνη 1989

Γίνεται κατανοητή λοιπόν η κοινή θέση όλων των κομμάτων και η σημασία που δίνουν σ' αυτές τις εκλογές. Την ίδια στιγμή που αναπτύσσουν όλη τη μεταξύ τους διαμάχη εκφράζουν ένα κοινό σκοπό. Την ίδια στιγμή που προσπαθούν να ξεγελάσουν τους «ψηφοφόρους» γνωρίζουν πολύ καλά τι άθλιες μέρες και νύχτες προετοιμάζουν για τους εκμεταλλευόμενους.

Ας δούμε λοιπόν τι μέρα θα είναι αυτή η περιλάλητη 19η Ιούνη. Για να προσεγγίσουμε αυτό το πολύ κοντινό μέλλον δεν χρειάζεται να ψάξουμε μακριά.

Τι σημαίνει η επαγγελλόμενη εθνική οικονομική ανάπτυξη; ΘΥΣΙΕΣ ΚΑΙ ΛΙΤΟΤΗΤΑ. Τόχουν διατυπώσει ξεκάθαρα και συγκλίνουν σ' αυτό τόσο η Ν.Δ. όσο και το ΠΑΣΟΚ. Πρόκειται να συμβάλλουν στην εφαρμογή του τόσο η Συνασπισμένη αριστερά όσο και τα άλλα κόμματα.

Η αποδοχή της αναγκαιότητας της οικονομικής ανάπτυξης και του εκσυγχρονισμού, δεν μπορεί να συντελεστεί παρά μόνο μέσα από τους όρους του καπιταλιστικού γίγνεσθαι.

Ο εκσυγχρονισμός του κεφάλαιου περνάει μέσα από την ανάπτυξη διαδικασιών που αντιστρατεύονται ολοκληρωτικά τα συμφέροντα των εργατών, των εργαζόμενων και της νεολαίας. Και επειδή εθνική οικονομική ανάπτυξη δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί ερήμην των εκμεταλλευτικών συνθηκών είναι φανερό τι εννοούν όλοι και που συμφωνούν.

Εκεί που διαφωνούν τα κόμματα είναι στον τρόπο που θα εφαρμόσουν τα μέτρα αυτά ενάντια στους εκμεταλλευόμενους. Το ΠΑΣΟΚ υπόσχεται περισσότερο κρατικό παρεμβατισμό σε σχέση με την φιλελεύθερη οικονομία, η Ν.Δ. ρίχνει το βάρος στην ιδιωτική πρωτοβουλία με «ολίγον» κρατικό παρεμβατισμό, ενώ η συνασπισμένη αριστερά δείχνει να είναι περισσότερο σύμφωνη με το ΠΑΣΟΚ και λιγώτερο με τη Ν.Δ.

Η κοινή τους αναφορά στον εκσυγχρονισμό, την ανάπτυξη και ανταγωνιστικότητα της οικονομίας, βρίσκεται σε κραυγαλέα αντίθεση με τις προεκλογικές τους υποσχέσεις για ξεπέραςμα της ανεργίας, για ίσες ευκαιρίες σε όλους, για μακρόχρονη επιδίωξη των ανέργων, για παροχές, για μείωση του πληθωρισμού και αύξηση του εισοδήματος των εργαζόμενων.

Γιατί μπροστά στα δημόσια ελλείματα όπου όλοι συμφωνούν ότι είναι τεράστια και πρέπει να περισταλούν, πώς μπορεί να μιλήσει κανείς για μακροχρόνια επιδίωξη ανέργων; Πώς μπορεί να μιλήσει κανείς για μείωση της ανεργίας όταν αυτή έχει εξαπλωθεί στο 50% της νεολαίας και υπάρχει πρόθεση για ακόμα μεγαλύτερη μείωση του πληθωρισμού πράγμα που σημαίνει αντικειμενικά την αύξηση των ανέργων;

Πώς μπορεί να συμβαδίσει αυτή η μείωση της ανεργίας όταν υπάρχει πρόθεση για μείωση των θέσεων του δημόσιου με την πρόσληψη ενός στους δύο απερχόμενους για συνταξιοδότηση;

Κι αλήθεια μπορεί να πιστέψει κανείς στη μείωση της ανεργίας όταν η κοινή θέση των κομμάτων (Ν.Δ.-ΠΑΣΟΚ-Αριστερά) είναι η ανάπτυξη της ανταγωνιστικότητας του καπιταλισμού;

Γιατί αυτή η ανταγωνιστικότητα προϋποθέτει την εφαρμογή νέων τεχνολογιών που έχουν σαν αποτέλεσμα την περιθωριοποίηση της ζωντανής εργασίας και την αύξηση της ανεργίας και της υποαπασχόλησης.

Είναι φανερό ότι πίσω από τις προεκλογικές υποσχέσεις υπάρχει ένα τεράστιο ψέμα. Και αυτό φτάνουν να το αναγνωρίζουν μέσα στην δίνη των προεκλογικών δηλώσεων όταν αναφέρονται σε ΘΥΣΙΕΣ που πρέπει να γίνουν για να πάμε μπροστά.

Και πώς άραγε θα αναπτυχθεί η παραγωγικότητα; Εδώ τόσο ο Συνασπισμός όσο και οι υπόλοιποι έχουν κοινή γλώσσα. Μιλούν για σύνδεση του μισθού με την παραγωγικότητα, για συμμετοχή των εργαζόμενων στις επιχειρήσεις. Και ο Κύρκος το πάει ακόμα πιο μακριά: «Οι εργαζόμενοι πρέπει

να συμβάλλουν στην οικονομική ανάπτυξη και να μην προβάλλουν διεκδικήσεις.» Έτσι το πρόταγμα της ταξικής συνεργασίας κρύβει πίσω του κάτι ακόμα πιο δυσάρεστο: Την ολοκληρωτική υποταγή των εργαζόμενων στα συμφέροντα του κεφάλαιου.

Η ανάπτυξη της παραγωγικότητας, η ανταγωνιστικότητα και ο εκσυγχρονισμός, σημαίνουν μεγαλύτερη ανεργία, που θα συγκαλύπτεται από την υποαπασχόληση και ακόμα μεγαλύτερη εκμετάλλευση, αφού η προαναγγελλόμενη σύνδεση μισθού και παραγωγικότητας αυτό επιτάσσει (φασόν, ελαστικά ωράρια, δουλειά με το κομμάτι).

Η προσπάθεια ξεχρέωσης του υπερχρεωμένου δημόσιου τομέα σημαίνει ακόμα μεγαλύτερη αύξηση της φορολογίας.

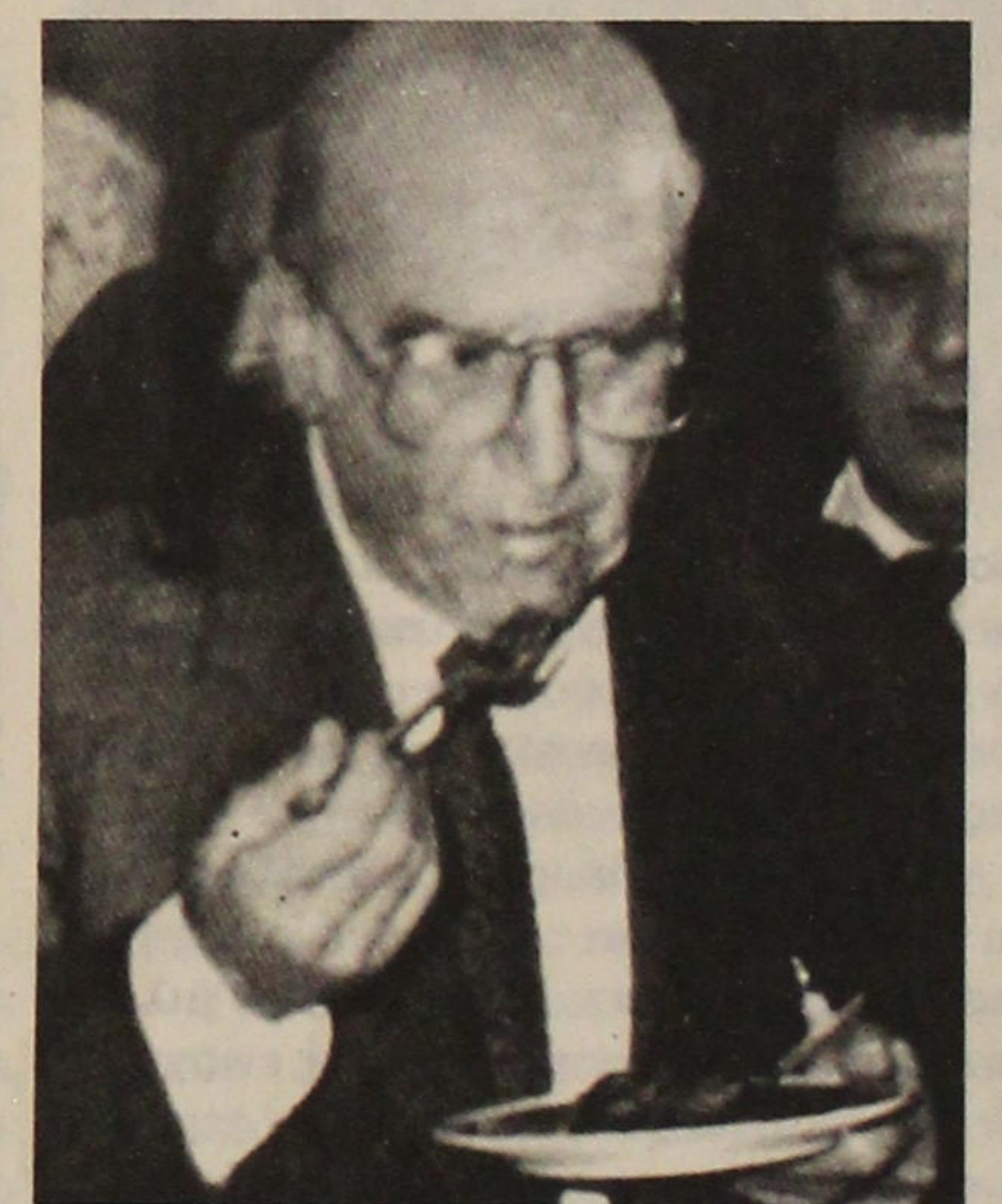
Η προσπάθεια οικονομικής ανάπτυξης συμβαδίζει με τη λιτότητα, αφού προϋποθέτει ένα νέο σταθεροποιητικό πρόγραμμα, όπως αυτό του 1987-88 όπου τα κέρδη των καπιταλιστών ανέβηκαν κατά 147%.

Για να γίνουν όλα αυτά είναι βέβαιο ότι θα συνεχίσει να αναπτύσσεται η δραστηριότητα των μηχανισμών καταστολής ενάντια στις διεκδικήσεις των εργατών, των εργαζόμενων και της νεολαίας. Ενίσχυση των μηχανισμών καταστολής για την περιφρούρηση των συμφερόντων του κεφαλαίου όταν οι αντιδράσεις δεν συμβαδίζουν με τα επιθυμητά πλαίσια («όπου δεν πίπτει λόγος πίπτει ράβδος»). Εδώ είναι που αποκτά ιδιαίτερη σημασία η συχνά επαναλαμβανόμενη άποψη του Κύρκου: «Υπάρχει αναγκαιότητα εξόδου από την κρίση χωρίς τριγμούς». Που σημαίνει, ότι ο ρόλος του εκλογικά ενισχυμένου Συνασπισμού θα είναι, όχι μόνο πώς να λειτουργήσει χειραγωγικά αλλά και κατασταλτικά προς τους εργαζόμενους. Αυτό θα είναι το αντίτιμο μιας περιορισμένης συμμετοχής στη διαχείριση της εξουσίας.

Θα μπορούσε κανείς να αντιτάξει τον ισχυρισμό ότι υπάρχει διαφορά μεταξύ ΠΑΣΟΚ-Ν.Δ. και του Συνασπισμού, αφού ο τελευταίος προβάλλεται σαν υπερασπιστής των συμφερόντων των εργαζόμενων.

Η κοινότητα όμως των στόχων του με τα υπόλοιπα κόμματα, η αναγνώριση των όρων της καπιταλιστικής ανάπτυξης και η συμβολή σ' αυτήν, σημαίνει σύμπλευση με τα συμφέροντα του κεφαλαίου.

Γιατί τι άλλο μπορεί να σημαίνει η μαρινώδης εμμονή στη δημοκρατική τάξη πραγμάτων (βλέπε καπιταλιστική) για την οποία το ΚΚΕ θα συνεργαστεί ακόμα και με το «διάβολο»;

Μια στάση στο πλευρό των εργαζόμενων προϋποθέτει αντιθετική στάση με τα οικονομικά και πολιτικά ζητήματα όπως τίθενται από το κράτος και το κεφάλαιο.

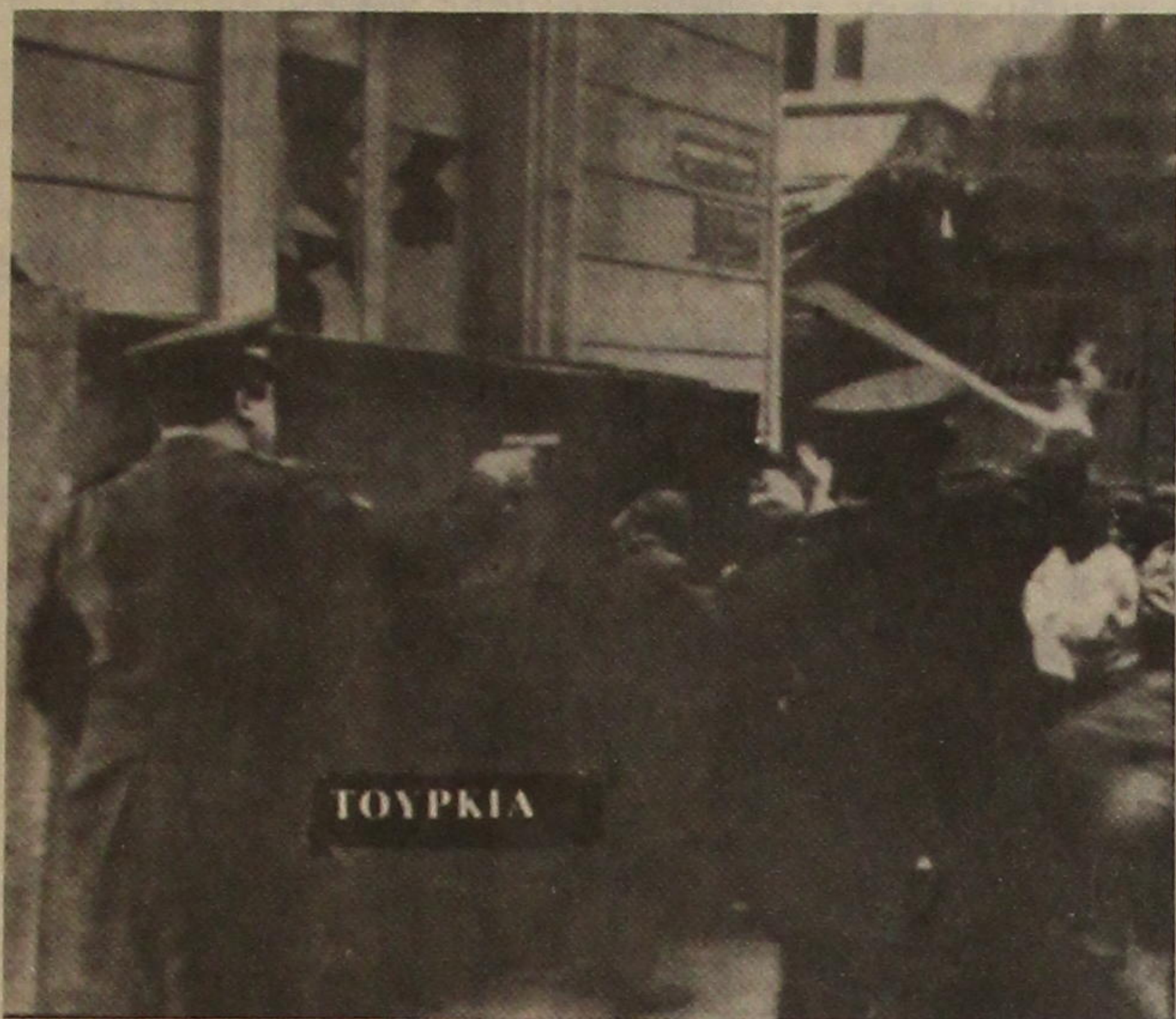
Ο Συνασπισμός του ΚΚΕ όμως δεν αφήνει καμιά αμφιβολία με ποιο μέρος τάσσεται ανεπιφύλακτα, προσδιορίζοντας και τον χαρακτήρα του σαν ένα καθεστωτικό κομματικό μηχανισμό.

Το ξημέρωμα της 19ης Ιούνη φαίνεται ότι δεν θα είναι καθόλου ευχάριστο για τους εργαζόμενους ανεξάρτητα από το εκλογικό

* Η συμφωνία Σκλάβαινα - Σοφούλη υπήρξε το προϊόν μυστικής συνενόησης μεταξύ του Παλαϊκού Μετώπου και του κόμματος φιλελευθέρων τις 26/1/1936. Ένα κείμενο για την εξυπηρέτηση καθαρά κοινοβουλευτικών στόχων. Με αυτή την συμφωνία το ΚΚΕ αναλαμβάνει να υποστηρίξει τους φιλελεύθερους παρέχοντάς τους ψήφο ανοχής. Πραγματοποιήθηκε ερήμην των εργαζόμενων αλλά και αυτών ακόμα των μελών του Κόμματος. Ας σημειωθεί ότι το Παλαϊκό μέτωπο αποτελούσε ένα αντίστοιχο συμμαχίας του ΚΚΕ, όπως σήμερα είναι ο Συνασπισμός. Προϊόν αποφάσεων της 6ης ολομέλειας του ΚΚΕ (Γενάρης 1934) για υποστήριξη των υποτιθέμενων προοδευτικών μεριδών της άρχουσας τάξης, οδήγησε σε σημαντικές ήττες το εργατικό κίνημα. (π.χ. Μάρης 1936) και έστρωσε το δρόμο για την άνετη εγκαθίδρυση της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου. Ο Φλωράκης επικαλέσθηκε πρόσφατα αυτό το Σύμφωνο για να προβάλλει τις δυνατότητες μετεκλογικών (μυστικών) συμμαχιών. Είναι γεγονός ότι, τόσο εκείνο το σύμφωνο, όπως και οποιαδήποτε νέα μετεκλογική συμμαχία τώρα, δεν πρόκειται να λύσει τα προβλήματα των εκμεταλλευόμενων. Το Ενιαίο Μέτωπο του ΚΚΕ (απαρτιζόταν από το Κόμμα και ωρισμένες προσωπικότητες) στις εκλογές της 5/3/33 πήρε 98.699 ψήφους ενώ στις εκλογές της 26/1/36 το Παλαϊκό μέτωπο είχε 73.411 (απαρτιζόταν από το ΚΚΕ και ωρισμένους ανεξάρτητους φτωχούς συγγενείς της πολιτικής). Φυσικά ακόμα και μια τέτοιου τύπου συμφωνία δεν τηρήθηκε από τη μεριά του αστικού κόμματος παρόλους τους ευσεβείς πόθους του ΚΚΕ.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΤΟΥΡΚΙΑ

Αντιεκλογική Εκδήλωση στην

Στα πλαίσια μιας σειράς αντιεκλογικών εκδηλώσεων πραγματοποιήθηκε στις 5 ΜΑΗ εκδήλωση-συζήτηση στην ΚΑΒΑΛΑ με κεντρικό σύνθημα «ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΑΤΗ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ».

Η εκδήλωση αποτέλεσε το κλείσιμο μιας σειράς εκδηλώσεων με αυτό το περιεχόμενο κατά τις οποίες διακινήθηκε προπαγανδιστικό υλικό (Αφίσες, προκηρύξεις, έντυπα κ.λπ.)

Παρόλες τις δυσμενείς καιρικές συνθήκες υπήρξε συμμετοχή στην συζήτηση, που ακολούθησε μετά την εισήγηση, η οποία περιλάμβανε τους εξής άξονες:

α) Το όραμα του 1992-2000, κρίση και ο ρόλος του ΠΑΣΟΚ

β) Κόμματα και εκλογές.

γ) Η αντιεκλογική μας στάση στη συγκεκριμένη συγκυρία των εκλογών.

Στο χώρο της ΠΑΡΚΟΥ όπου έγινε η εκδήλωση υπήρχαν πανώ, ταμπλώ και προπαγανδιστικά έντυπα.

Το μουσικό μέρος της εκδήλωσης που ακολούθησε δεν μπόρεσε να ολοκληρωθεί λόγω των καιρικών συνθηκών.

103 χρόνια μετά τα αιματηρά γεγονότα της Μ. Χαϊμάρκετ και τις στημένες δίκες δολοφονίες αθώων εργατών, οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του συστήματος συνεχίζουν να δολοφονούν νόμιμα όσους αμφισβητούν και εξεγείρονται, ενάντια στην καπιταλιστική τάξη πραγμάτων.

Στη σημερινή περίοδο που το καπιταλιστικό σύστημα διαπερνιέται από βαθύτατη κρίση το κεφάλαιο εντείνει την επίθεσή του προς τα εκμεταλλευόμενα κοινωνικά στρώματα, που προορίζονται να πληρώσουν το κόστος της ανάκαμψης.

Στο όνομα του γενικού συμφέροντος, οι εργάτες - εργαζόμενοι - προλετάριοι, καλούνται να αποποιηθούν οικονομικές, κοινωνικές διεκδικήσεις ακόμα και τις ήδη κερτημένες και να ενώσουν τις δυνάμεις τους μοχλώντας για ένα καλύτερο αύριο.

Καλούνται δηλαδή να συντηρήσουν, να αναπαράγουν και να δώσουν καινούρια ώθηση στο καθεστώς της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, μιας και το τελευταίο, μπορεί να υφίσταται όσο αντλεί τη δύναμη του από αυτούς που ξεζουμίζει, σαν σύγχρονος βρυκόλακας.

Η απαιτούμενη κοινωνική ειρήνη και τα

αναδιάρθρωτικά εγχειρήματα των κεφαλαιοκρατών, είναι αδύνατο να επιτευχθούν απρόσκοπτα, όσα μέσα αποβλάκωσης, ενουχισμού και προπαγάνδας κι αν διαθέτει το σύγχρονο κράτος.

Οι σαπουνόφουσες των μεγαλόπνοων εξαγγελιών, των πανεθνικών και διαταξικών οραμάτων, των προτροπών και υποσχέσεων για το μέλλον, προσκρούουν στην

ισοπεδωτική πραγματικότητα της αθλιότητας και μιζέριας που βιώνουν οι καταπιεσμένοι και την ταξική ερμηνεία αυτής, που απορρέει σα φυσική συνέπεια για ένα μεγάλο κομμάτι απ' αυτούς.

Οι ταξικές αντιθέσεις που ανειρήνευτες σιγοβράζουν, βγαίνουν, μετά από περιόδους άμβλυνσης και επιφανειακής ηρεμίας, ενισχυμένες και μερικές φορές εκρηκτικές στο πεδίο της ταξικής αντιπαράθεσης.

Οι διαδηλώσεις, οι συγκρούσεις, στην Τουρκία, την Ουγγαρία, το Βερολίνο, την Κίνα, την Κορέα, την Πολωνία, τις Φιλιπίνες, παρόλες τις ιδιαιτερότητες της κάθε χώρας, αποτελούν εκδηλώσεις των καταπιεσμένων ενάντια στους καταπιεστές τους.

103 χρόνια μετά, τα μηνύματα του Σικάγου συνεχίζουν να βρίσκουν απήχηση, παρόλες τις προσπάθειες των αφεντικών και των συνδικαλιστικών ηγεσιών, να τα διαστρέψουν.

Η όξυνση της ταξικής πάλης για τη βίαιη ανατροπή του καπιταλιστικού σκανδάλου και την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας μέσω της αυτοδιεύθυνσης των συμβουλίων, είναι επίκαιρη και αναγκαία όσο ποτέ άλλοτε.

ENANTIA
ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΔΙΜΗΝΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΟΥΝΗΣ 1989

Εκδίδεται από:

ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

για την Αλληλογραφία:

Τ.Θ. 30658, ΤΚ10033 - ΑΘΗΝΑ

για την Επικοινωνία:

Σαριπόλου 8 - ΑΘΗΝΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΠΑΤΡΑΣ

για την Αλληλογραφία:

Τ.Θ. 1283, ΤΚ26110 - ΠΑΤΡΑ

για την Επικοινωνία:

Σατωβριάνδου 21 - ΠΑΤΡΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΚΑΒΑΛΑΣ

για Αλληλογραφία - Επικοινωνία:

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ

Φιλίππου 46, ΤΚ65403 - ΚΑΒΑΛΑ

αποτέλεσμα που θα γεννήσουν οι κάλπες. Αυτό το υπόσχονται όλοι ανεξαιρέτα οι κομματικοί μηχανισμοί.

Εκλογική Απεργία Τώρα.

Ανεξάρτητα από το ποιο κόμμα θα έλθει πρώτο στις εκλογές. Ανεξάρτητα από το αν θα υπάρχει αυτοδύναμη κυβέρνηση, μειοψηφίας ή συνασπισμού κομμάτων, οι εκμεταλλευόμενοι δεν έχουν να κερδίσουν τίποτα. Γιατί η κρίσιμότητα αυτών των εκλογών αφορά το κεφάλαιο και τους πολιτικούς του εκπροσώπους.

Γι αυτό και η επιμονή τους να εγκλωβίσουν όσο το δυνατό περισσότερα κοινωνικά στρώματα στο εκλογικό-κοινοβουλευτικό παιχνίδι σηματοδοτεί την προσπάθειά τους να αποσπάσουν τη συναίνεση και την παθητικότητα των εκμεταλλευόμενων.

Διαπιστώσαμε προηγουμένως την κοινότητα των στόχων όλων των πολιτικών σχηματισμών. Και όλοι στρέφονται ενάντια στα συμφέροντα των εργατών, των εργαζόμενων και της νεολαίας.

Τη Ν.Δ. τη γνωρίσαμε, το ΠΑΣΟΚ το ζήσαμε, την καθεστωτική Αριστερά μπορούμε να την καταλάβουμε χωρίς να χρειαστεί να τη δοκιμάσουμε. Για ποιο λόγο θα πρέπει να λίγο μετά τις εκλογές να μεμφό-

μαστε τους εαυτούς μας για ότι ψηφίσαμε;

Αφού από τις εκλογές οι εκμεταλλευόμενοι δεν έχουν να κερδίσουν τίποτα, γιατί θα πρέπει να μείνουν προσκολλημένοι στο εκλογικό-κοινοβουλευτικό παιχνίδι;

Αντιστρέφοντας τη λογική της χαμένης ψήφου ας αντιτάξουμε την πραγματικότητα ότι κάθε ψήφος σημαίνει παραίτηση από κάθε κοινωνικό αγώνα, συναίνεση στα σχέδια κυριαρχίας και εκμετάλλευσης, διαιώνιση της εξουσίας των αφεντικών.

Με βάση αυτή την πραγματικότητα πρέπει να σταθούμε αντιμέτωποι στις νέες συναινετικές διαδικασίες που επιχειρούνται μέσω των εκλογών και που προσιωμίζουν ακόμα πιο δυσμενείς συνθήκες για τους εκμεταλλευόμενους.

Απέναντι σ' αυτούς που κερδοσκοπούν πάνω στην ψήφο και την αλλοτριωτική της λειτουργία χρειάζεται να αντιταχθεί η ενεργητική στάση των εκμεταλλευόμενων απέναντι στα κοινωνικά, πολιτικά και οικονομικά προβλήματα.

Η συμμετοχή στο εκλογικό - κοινοβουλευτικό παιχνίδι και η ψήφιση κάποιου από τους «αντιπροσώπους» δεν μπορεί να συνδέεται με τη λύση των προβλημάτων που απασχολούν τους εργάτες, τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Στο μέτρο όμως που υπάρχει, δίνει κύρος στους εκμεταλλευτές και στα σχέδια που θέλουν να προωθήσουν.

Απέναντι σ' όλους αυτούς, που όμοιοι με τα αφεντικά τους περιμένουν την έγκρισή μας για να συνεχίσουν το έργο της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, ας αντιτάξουμε το μόνο μέσο που στέκεται κατ' αρχήν εμπόδιο στα σχέδιά τους

την ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Μια στάση που πρωταρχικά είναι ένα σαμποτάζ.

Που δεν έρχεται να δικαιολογήσει την παθητικότητα, αλλά εμπεριέχει δυναμικά την πρόθεση να αντιταχθούμε ενεργητικά στα όσα μελλοντικά πρόκειται να εφαρμοστούν προς όφελος των εκμεταλλευτών και των εξουσιαστών.

Η Εκλογική Απεργία δεν εμπεριέχει την αδράνεια αλλά τη δράση. Προβάλλει την αυτοοργάνωση και την πολιτική και κοινωνική δράση των εκμεταλλευόμενων απέναντι στα σχέδια του κράτους, του κεφαλαίου και των πολιτικών τους εκφραστών.

Η Εκλογική Απεργία σαν στάση εμπεριέχει κάθε δυνατότητα άρνησης συμμετοχής στο εκλογικό - κοινοβουλευτικό παιχνίδι και προβάλλει την αυτενέργεια των κοινωνικά καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων στρωμάτων.

Σ' αυτούς που έχουν κάνει την απεργία ένα άθλιο παιχνίδι παζαρεμάτων ανάμεσα στους εκπροσώπους του κεφαλαίου και σε

γραφειοκράτες η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ δεν αφήνει περιθώρια τέτοιας συνδιαλλαγής.

Σκοπεύει να μετατρέψει την απάρεσκα ως προς τα κόμματα, τους πολιτικούς, το κοινοβούλιο, σε πρόθεση για αυτοοργάνωση και δράση.

Αντιπαράτίθεται στην αρτηρωσκληρωτική θέση του οπαδού και παθητικού δέκτη μηνυμάτων και προσαγών.

Μεταβάλλει αυτούς που χαρακτηρίζονται σαν «αναποφάσιστοι» σε ενεργητικά κοινωνικά υποκείμενα κι όχι σε πρόβατα που θα πρέπει να αναζητήσουν ένα καινούριο μαντρί.

Αντίσταση στην περιχαράκωση και στο κοινοβουλευτικό-εκλογικό παιχνίδι

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΡΑ!

Ο ΤΑΞΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Ο στρατός αποτελεί και αποτελεί κύριο κατασταλτικό μηχανισμό του κράτους και του κεφαλαίου, καθώς και κύριο μέσο αναπαραγωγής της κυρίαρχης ιδεολογίας. Ο στρατός έχει μόνο μία διάσταση την ταξική. Είναι ένας μηχανισμός οργανωμένης βίας στα χέρια των αφεντικών τόσο για την υπεράσπισή τους από τον «εσωτερικό κίνδυνο», που δεν είναι άλλος από την ανάπτυξη των κοινωνικών και ταξικών αγώνων και συγκρούσεων, —όταν βάζουν προοπτική ανατροπής του καπιταλιστικού συστήματος—, όσο και για τις διαμάχες που καταλήγουν σε ένοπλες συγκρούσεις μεταξύ των καπιταλιστικών κρατών. Οι διαμάχες αυτές σαν σκοπό έχουν την επέκταση της κυριαρχίας και των συμφερόντων μιας άρχουσας τάξης, τον έλεγχο της διεθνούς αγοράς παράλληλα με το άνοιγμα νέων αγορών για την πολεμική βιομηχανία.

Στην ελληνική κοινωνία ο στρατός έχει παίξει το ρόλο του οργανωμένου κατασταλτικού μηχανισμού βίας σε κοινωνικές και πολιτικές κατευθύνσεις (επεκτατικός πόλεμος στη Μικρασία, εμφύλιος, Κορέα). Η πιο πρόσφατη ωμή παρέμβαση του στρατού στην Ελλάδα ήταν η περίοδος της δικτατορίας, η οποία ήταν αναγκαία για τα αφεντικά, για τη διαμόρφωση συνθηκών κοινωνικής και πολιτικής σταθερότητας, που δε σήμαινε παρά την ωμή καταστολή των κοινωνικών και εργατικών αγώνων της τότε περιόδου.

Από την παρέμβαση των αρνητών στράτευσης στην οποία συμμετείχε και ο Χ. Γκουντινάκος συμπαραστάσης στις διώξεις των αρνητών στράτευσης της Ν. Αφρικής

Στη σημερινή επιθετική φάση του ελληνικού κεφαλαίου είναι απαραίτητος ένας δομικά και υλικά εκσυγχρονισμένος και αξιόμαχος ελληνικός στρατός. Αυτό το επικαλούνται σαν αναγκαίο όλα τα κόμματα και προβάλλουν ταυτόχρονα σαν αναγκαία την «εθνική άμυνα και ανεξαρτησία». Με τον τρόπο αυτό δικαιολογούν την ενίσχυση του στρατιωτικού μηχανισμού σε εξοπλισμό με τεράστιες αγορές, που αποτελούν ένα δείγμα της οικονομικής αφαίμαξης των εργαζομένων. Με τον ίδιο τρόπο δικαιολογείται και η συμμετοχή της Ελλάδας στο στρατιωτικό - πολιτικό μηχανισμό του ΝΑΤΟ, η παραμονή των βάσεων καθώς και η ενίσχυση του ελληνικού στρατού σε εξοπλισμό από τους Βορειοαμερικανούς και τους ΕΟΚικούς εταίρους (Γαλλία - Γερμανία). Έτσι σήμερα ο «εκδημοκρατισμένος» στρατός προβάλλεται σαν εγγυητής της «εθνικής ανεξαρτησίας» και της αστικής δημοκρατίας.

Στα πλαίσια ενίσχυσης και εκσυγχρονισμού του στρατιωτικού μηχανισμού (αλλά και της καταστολής της εκρηκτικής κατάστασης που έχει δημιουργηθεί μέσα στο στρατό) εντάσσεται και το νέο νομοσχέδιο που εξυπηρετεί τις λογικές της εθνικής άμυνας και του αξιόμαχου του στρατού με μέτρα για στράτευση στα 18, κοψίματα αναβολών κ.λπ. Παράλληλα προωθείται μια διαδικασία στρατικοποίησης ολόκληρων

κομματιών της κοινωνίας με την «παλλαϊκή άμυνα». Ακόμα μεθοδεύεται η δημιουργία μισθοφορικών τμημάτων, με την παράλληλη ελάχιστη μείωση της θητείας καθώς και με τη θέσπιση νομοσχεδίου για κοινωνική - εναλλαχτική θητεία. Έτσι επιχειρείται να δημιουργηθούν βαλβίδες αποσυμπίεσης των αντιστάσεων και αντιδράσεων απέναντι στο στρατό και την εξαντλητική στρατιωτική θητεία.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΘΗΤΕΙΑ ΚΑΙ ΕΜΠΕΔΩΣΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ

Ο στρατός στην ουσία κατορθώνει, μέσω της στρατιωτικής θητείας να αποτελεί το χωνευτήρι των συνειδήσεων των νεολαίων στις εξουσιαστικές αξίες και αρχές. Ο милитарισμός σαν επιβαλλόμενο σύστημα αξιών επιδιώκει τον μετασχηματισμό των νέων σε πειθήνια όργανα των στρατοκρατών για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του κράτους και του κεφαλαίου. Οι νεολαίοι μέσα στο στρατό, εξαναγκάζονται να σκέφτονται έτσι ώστε να υπακούουν τυφλά στους ανώτερους στο όνομα της υπεράσπισης της πατρίδας, να είναι «γενναίοι» δηλαδή να σκοτώνονται και να σκοτώνουν στο όνομα κάποιων ιδεολογημάτων που δεν τους επιτρέπεται να αμφισβητήσουν.

Μέσα από αυτή τη διαδικασία του εξαναγκασμού, οι φαντάροι μπορούν να αποδοθούν στην κοινωνία σαν καλοί υπήκοοι - πολίτες. Οι εξευτελισμοί, η ψυχολογική

και σωματική βία, η ηθικός καταναγκασμός και ξεπεσμός είναι στοιχεία που βοηθούν στην ανάδειξη της υπέρτατης αξίας της ιεραρχίας και της υποταγής σ' αυτή, στη διοχέτευση αξιών που θα τους αποκόβουν από την υπόλοιπη κοινωνία και θα τους καταστήσουν ικανούς την κατάλληλη στιγμή να στραφούν ενάντια στους ταξικούς αδελφούς τους, αφού όλη αυτή η διαδικασία αποσκοπεί στο να τους κάνει να αποβάλλουν κάθε στοιχείο ταξικής συνείδησης.

Απέναντι σ' όλα αυτά, σαν αναρχικός αντιμилитарιστής δεν μπορώ παρά να αντιτάξω την άρνησή μου:

— να συμμετάσχω σ' αυτό τον κατασταλτικό μηχανισμό του κράτους

— να γίνω ένα πιόνι στα πολεμικά παιχνίδια των αφεντικών που προκειμένου να μεγάλωσουν τα κέρδη τους δε διστάζουν να οδηγούν τους λαούς στην αλληλοεξόντωση.

ΝΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙ Ο ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΑΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ Θ. ΜΑΚΡΗΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΗ ΣΤΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΜΕΘΟΔΕΥΣΕΙΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ
ΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΤΙΠΟΤΑ ΝΑ ΧΩΡΙΣΟΥΝ ΜΟΝΟΙ ΕΘΧΡΟΙ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

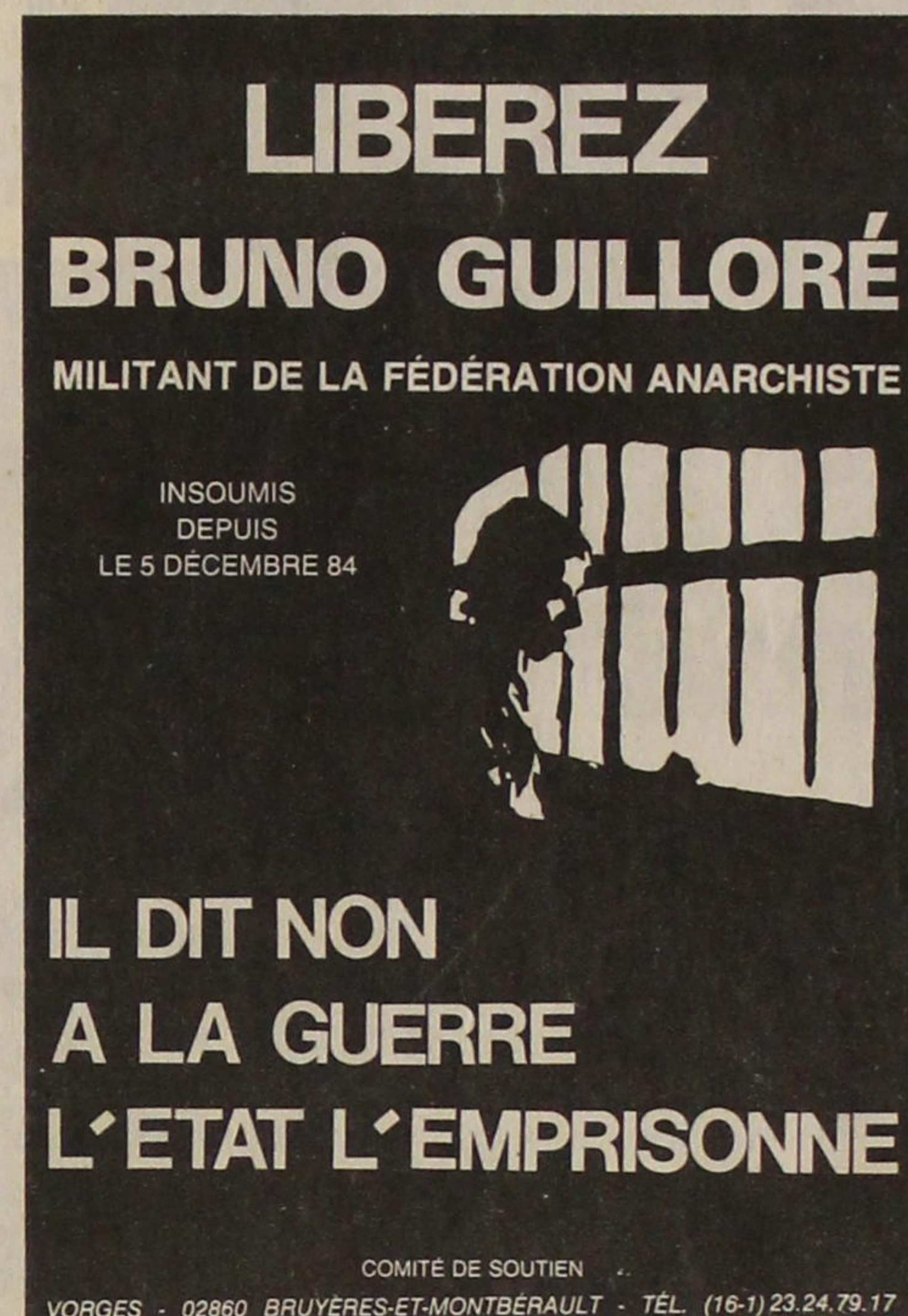
Χρήστος Γκουντινάκος

Κίνηση υποστήριξης στον Bruno Guillore

Ο Bruno Guillore, αγωνιστής της ομάδας του Anizy-le-Chateau της Αναρχικής Ομοσπονδίας είναι φυλακισμένος στις φυλακές της Amienw απ' την 1η Μάη 1989 μετά από καταδίκη ενός χρόνου φυλάκισης για ανυποταξία.

Η Αναρχική Ομοσπονδία αφού συγκάλεσε συνέδριο στη Rennes, εκφράζει την πλήρη υποστήριξή της στο Bruno Guillore και καλεί σε συμπαρατάση για την απελευθέρωση του αναρχικού αγωνιστή.

Αναρχική Ομοσπονδία

Ελευθερώστε

τον Bruno Guillore

αγωνιστή της αναρχικής ομοσπονδίας

Ανυπότακτο απ' τις 5 Δεκέμβρη 1987

Εναντιώνεται στον πόλεμο

και το Κράτος τον φυλακίζει

Pierre Serres, τέταρτη δίκη στην Τουλούζη

Ο Pierre Serres, αντιρρησίας συνείδησης που αρνείται την κοινωνική θητεία, θα περάσει για τέταρτη φορά από δίκη στις 30 Μάη στο δικαστήριο της Τουλούζης. Είχε αφεθεί ελεύθερος τον περασμένο Γενάρη, αλλά τώρα καλείται να περάσει πάλι από δίκη.

Ο Pierre Serres σαν αντιμилитарιστής αντιτίθεται στον πόλεμο και σ' όσους τον προετοιμάζουν.

Ομάδα «Αλμπέρτ Καμύ» της Τουλούζης

συνέχεια από σελ. 2

λή των ήδη ανενεργών ιδεολογικών του θέσεων.

Παράλληλα επιδιώκεται η δημιουργία της εντύπωσης του «νέου», του «ρηξικέλευθου» και πλουραλιστικού πολιτικού σχηματισμού. Αυτή η προσπάθεια έχει σκοπό να απευθυνθεί σε ευρύτερα κομμάτια του «εκλογικού σώματος». Όσο για τον αριστερό χώρο προσπαθεί να δημιουργήσει την αταπότη της «ενότητας των αριστερών δυνάμεων». Κάτι που στηρίζεται στην χρόνια τώρα καλλιεργούμενη ψευδαίσθηση ότι η ενοποίηση όλων των αριστερών δυνάμεων θα δημιουργήσει μια παντοδύναμη αριστερά. Όμως, στην προκειμένη περίπτωση θα είναι αστείο να μιλάνε για μια τέτοια ενότητα τη στιγμή που ο Συνασπισμός απαρτίζεται από το ΚΚΕ, την ΕΑΡ (δηλ. το 0,6% από

το 1,6% του πρώην ΚΚΕ εσ.) και μεμονωμένες «προσωπικότητες».

Ο Συνασπισμός, λοιπόν, ανεξάρτητα από την εξέλιξη που ενδεχομένως θα έχει στην παρούσα φάση αποτελεί σαφώς έναν εκλογικό σχηματισμό που μόνη επιδίωξή του έχει την αποκομιδή βουλευτικών κερδών για να μπορέσει να συμμετάσχει στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι απαιτώντας μεγαλύτερο κομμάτι από την πίττα της εξουσίας. Παράλληλα σημαντικός στόχος παραμένει ο εγκλωβισμός κομματιών που έχουν δυσχεραστεί από το ΠΑΣΟΚ με σκοπό την ανάπτυξη διαδικασιών αποσυμπίεσης στα μετεκλογικά τεκταινόμενα βοηθώντας το ξεπέρασμα της πολιτικο-οικονομικής κρίσης προς όφελος της άρχουσας τάξης.

Είναι γεγονός πως ο Συνασπισμός του καθεστωτικού ΚΚΕ τοποθετεί την Αριστερά στις πραγματικές της διαστάσεις στην αριστερά της συντήρησης και της αδράνειας.